

R

G

B

WH

GR

BL

Grey Scale #13

C

M

Y

K

DANES-PICTA.COM

A

1

2

3

4

5

6

M

8

9

10

11

12

13

14

15

B

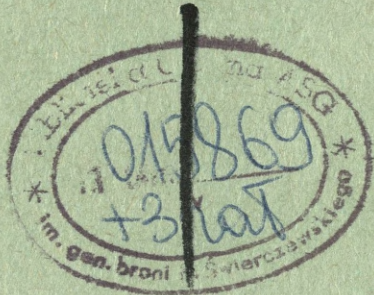
17

18

19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GENERAŁA BRONI KAROLA SWIERCZEWSKIEGO

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

~~TAJNE~~

Egz Nr. 499

ZESZYT TAKTYCZNY

7(70)

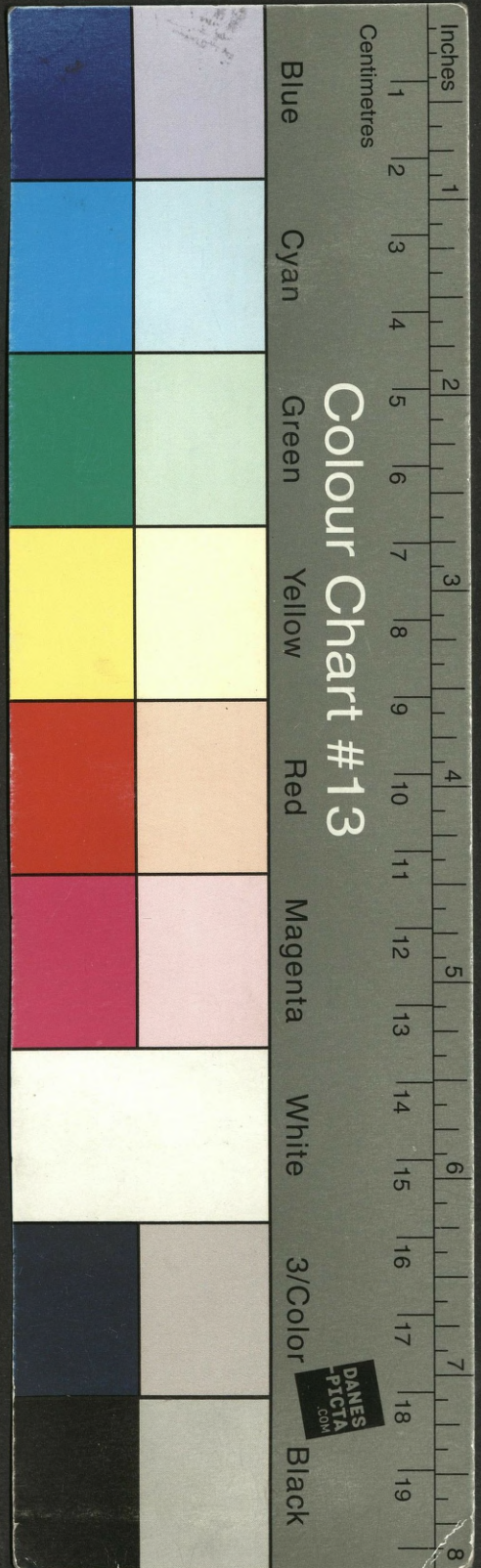
~~039837~~

WARSZAWA

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
1972 Archiwum Działu Zbiórów Specjalnych

Nr ewid.

039831

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Colour Chart #13

Centimetres

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

8

19

8

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

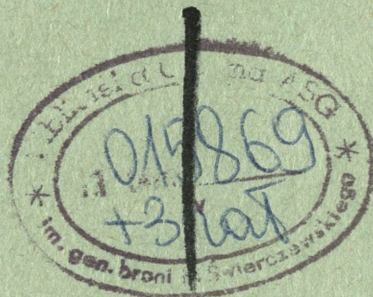
19

8

8

DANES-PICTA.COM

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GENERAŁA BRONI KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

~~T A J N E~~

Egz Nr. 499

ZESZYT TAKTYCZNY

7(70)

~~039831~~

W A R S Z A W A

BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
1972 Archiwum Działu Zbiórów Specjalnych

Nr ewid.

039831

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GENERAŁA BRONI KAROLA ŚWIERCZEWSKIEGO

DO UŻYTKU
SŁUŻBOWEGO

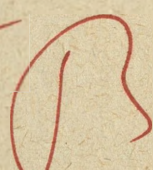
~~T A J N E~~

Egz Nr. 499

ZESZYT TAKTYCZNY

7(70)

Panel. nr 12657

WARSZAWA
1972 BIBLIOTEKA NAUKOWA ASG WP
Archiwum Dział Zbiór Specjalnych
Nr ewid. 039851

SPIS TREŚCI

	Str.
Część pierwsza: Przygotowanie dużego garnizonu do bezkolizyjnego przejścia na wojenny system funkcjonowania i zaopatrywania (Rozwiązanie zadania zamieszczonego w Zeszytcie Taktycznym nr 2/65, 1972 r.)	5
1. Wprowadzenie	5
2. Ocena sił i środków garnizonu oraz warunków, w jakich w założonej sytuacji może być realizowany proces osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej	5
3. Przedsięwzięcia przygotowawcze w zakresie bezkolizyjnego przejścia garnizonu na wojenny system funkcjonowania	9
4. Zakończenie	17
Część druga: Zwalczenie desantu powietrznego nieprzyjaciela przez batalion piechoty wykonujący marsz jako awangarda pułku	19
1. Niektóre problemy zwalczania taktycznych desantów powietrznych w działaniach bojowych	19
a) Użycie taktycznych desantów powietrznych według poglądów państw zachodnich	19
b) Zwalczenie desantów powietrznych nieprzyjaciela	21
2. Założenie ogólne do tematu: Zwalczenie desantu powietrznego nieprzyjaciela przez batalion piechoty wykonujący marsz jako awangarda pułku	25

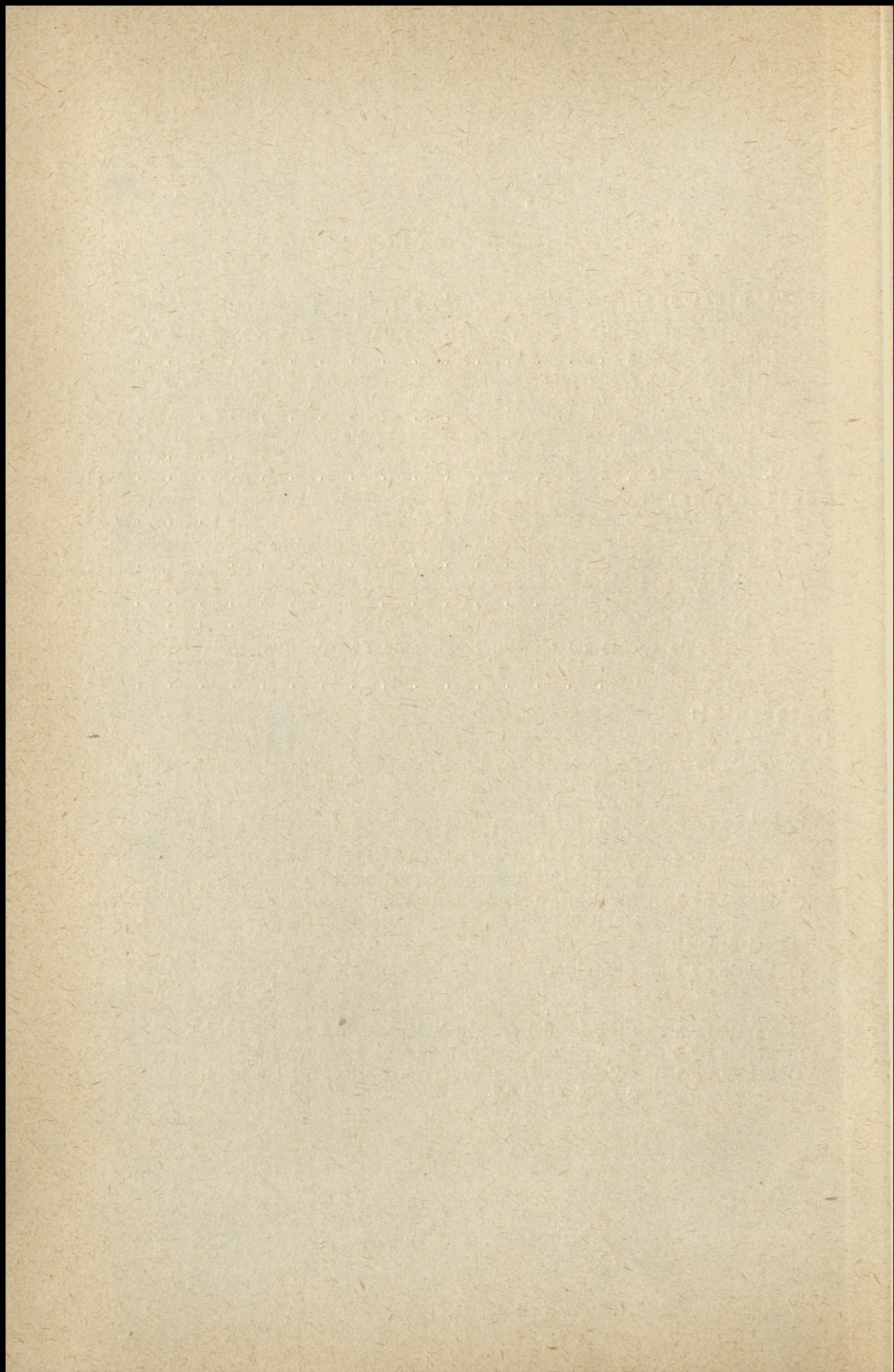
Załączniki:

Do części pierwszej:

- a) Tabela nr 1 — Zestawienie należności uzupełnienia etatowych stanowisk komendy garnizonu w ramach istniejących sił i środków garnizonu.
- b) Tabela nr 2 — Plan przydziału gospodarczych jednostek i instytucji wojskowych garnizonu.
- c) Tabela nr 3 — Wykaz obiektów i urządzeń magazynowych planowanych do przekazania komendzie garnizonu.
- d) Schem. nr 1 — Struktura organizacyjna komendy garnizonu oraz zestawienie stanu osobowego i podstawowego sprzętu.

Do części drugiej:

- a) Tabela nr 1 — Charakterystyka śmigłowców głównych państw NATO.
- b) Tabela nr 2 — Możliwości transportu powietrznego dywizji i korpusów USA, NRF i W. Brytanii.
- c) Tabela nr 3 — Stan ludzi i sprzętu bojowego 1/13 pz o 15.00 4.6.
- d) Tabela nr 4 — Skład i ukompletowanie wojsk w dniu 6.4.
- e) Schem. nr 1 — Położenie wojsk własnych i wiadomości o nplu o godz. 15.00 4.6.

Płk T. PETELCZYC
Ppłk S. SZERSZEŃ

CZEŚĆ PIERWSZA

PRZYGOTOWANIE DUŻEGO GARNIZONU DO BEZKOLIZYJNEGO PRZEJŚCIA NA WOJENNY SYSTEM FUNKCJONOWANIA I ZAOPATRYWANIA

(Rozwiązanie zadania zamieszczonego w Zeszytcie Taktycznym
nr 2/65, 1972 r.)

1. WPROWADZENIE

W „Zeszytcie Taktycznym” nr 2 z 1972 r. omówione zostały niektóre problemy z zakresu dowodzenia wojskami dużego garnizonu. Główną uwagę zwrócono przy tym na te problemy, które mają wpływ na sprawne osiąganie przez jednostki wojskowe wyższych stanów gotowości bojowej. Idea tej pracy zrodziła się z konieczności poszukiwania dróg usprawnień w tym ogniwie dowodzenia, jakim jest dowództwo garnizonu. Zmianie uległy bowiem struktura i wyposażenie jednostek; powstały nowe jednostki rodzajów wojsk. Zmieniły się też poglądy na sposób rozpoczęcia ewentualnych działań wojennych. Natomiast od lat nie nastąpiły większe zmiany w systemie dowodzenia i kierowania wojskami garnizonu. Istniejący stan rzeczy nie gwarantuje zachowania ciągłości dowodzenia i zaopatrywania jednostek dużych garnizonów w razie zaistnienia konieczności alarmowego wyjścia z nich jednostek wojsk operacyjnych. Stanowi ponadto duże utrudnienie w pokojowym szkoleniu wojsk, zwłaszcza na poligonach, ponieważ część sił tych jednostek musi spełniać funkcje usługowe na korzyść różnego rodzaju jednostek i instytucji, które przeznaczone są do wykonywania tego rodzaju zadań.

W niniejszej pracy przedstawiono jeden z najprostszych sposobów przynajmniej częściowego rozwiązania tego problemu na przykładzie umownie przyjętego garnizonu.

2. OCENA SIŁ I ŚRODKÓW GARNIZONU ORAZ WARUNKÓW, W JAKICH W ZAŁOŻONEJ SYTUACJI MOŻE BYĆ REALIZOWANY PROCES OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

1. Siły i środki garnizonu

W przyjętym w ćwiczeniu garnizonie dyslokuje się w czasie pokoju 37 różnych jednostek i instytucji wojskowych, jeden wojewódzki sztab wojskowy, miejski i powiatowe sztaby wojskowe, a także instytucje usługowe, jak: hotel garnizonowy, kasyna, przedszkola, warsztaty szew-

sko-krawieckie itp. Sformowanie dalszych 26 jednostek wojskowych planuje się w drodze mobilizacji. Poszczególne jednostki garnizonu wchodzi w skład wojsk operacyjnych i wojsk OTK.

Do jednostek wojsk operacyjnych należą: dowództwo i sztab 27 DZ, 28 pz, 27 bł, 29 brem i 30 bzaop. Są to jednostki skadrowane, których stany osobowe czasu pokojowego w stosunku do należności wojennej wynoszą od 10 do 35%. Mają one natomiast zgromadzone pełne wyposażenie w sprzęcie techniczno-bojowym i materiałach zgodnie z tabelami należności czasu wojennego. Czas potrzebny na osiągnięcie pełnej gotowości bojowej wynosi około 48 godzin.

Pozostałe jednostki i instytucje garnizonu zaliczone zostały do wojsk OTK. Największą wartość bojową spośród jednostek wojsk OTK w czasie pokoju przedstawia 18 pułk WOWewn., którego struktura organizacyjna zbliżona jest do struktury wojennej, a stan osobowy wynosi około 43% stanu wojennego. Pod względem uzupełnienia jest to więc jednostka o niepełnym stanie osobowym, która stanowi bazę mobilizacyjnego rozwinięcia dowództwa, sztabu i jednostek zabezpieczenia rezerwowej DZ, a także innych jednostek wojsk OTK. W skład pozostałych jednostek garnizonu wchodzi: wojskowy szpital okręgowy, oddział WSW, SPW przy DOKP, dwie składnice okręgowe, dwa ośrodki szkoleniowe (spec., ppoż. i kucharzy), ruchoma kompania konserwacji sprzętu technicznego, studia wojskowe, przedstawicielstwa wojskowe, WAK, GAM, WRZKB, WROWet i inne.

2. Zadania mobilizacyjne jednostek garnizonu

Spośród jednostek mobilizujących dyslokowanych w garnizonie zadania mobilizacyjne wykonują:

- dowództwo 27 DZ, 29 brem, 30 bzaop w zakresie przeformowania własnych jednostek na etaty wojenne;
- 28 pz, który poza przeformowaniem własnej jednostki mobilizuje GWŁ i RWNS;
- 27 bt, który mobilizuje się oraz organizuje pralnie i piekarnię garnizonową;
- 18 pWOWewn., który formuje dowództwo, pododdziały zabezpieczenia rezerwowej DZ oraz sześć innych jednostek mobilizowanych OTK;
- wojskowy szpital okręgowy, który organizuje siedem szpitali polowych;
- składnica okręgowa formująca dwie jednostki;
- SPW przy DOKP, który organizuje pięć jednostek mobilizowanych;
- komenda garnizonu formująca jedną jednostkę;
- WSzW, który organizuje trzy jednostki;
- wojskowe sztaby terenowe, oddział WSW, wojskowy sąd i prokuratura garnizonowa przechodzące na etaty wojenne.

Pozostałe jednostki i instytucje wojskowe garnizonu zachowują na czas wojny organizację okresu pokojowego.

3. Zadania gospodarcze jednostki garnizonu

Spośród jednostek garnizonu tylko cztery, tj.: 28 pz, 27 bł, 18 pułk WOWewn. i wojskowy szpital garnizonowy są oddziałami gospodarczymi.

Poszczególne oddziały gospodarcze zaopatrują w czasie wojny w różnego rodzaju sprzęt i materiały następujące jednostki i instytucje:

28 pz — GWŁ, RWNS, 29 brem, KG, oddział WSW, Szefostwo PW przy DOKP wraz z jednostkami mobilizowanymi; WAK, GAM, kasyna garnizonowe, orkiestrę wojskową, GKO, WKS, WOSPpoż.;

27 bł — piekarnię garnizonową, pralnie garnizonowe, okręgową składnicę wraz z jednostkami mobilizowanymi, WRZKB, WAK, składnicę okręgową, ruchomą kompanię konserwacji sprzętu technicznego, przedszkole i warsztaty;

18 p WOWewn. — skł. WKO, WSzW, PSzW, MSzW, WAK, studia i przedstawicielstwa wojskowe, wojskowy sąd i prokuraturę;

Wojskowy szpital okręgowy — GWKL, WROWet.

4. Organa dowodzenia dowództwa garnizonu

Zgodnie z obowiązującymi regulaminami w skład organów dowodzenia garnizonu wchodzi:

- dowódca garnizonu — dowódca 27 DZ;
- zastępca dowódcy garnizonu ds. politycznych — zastępca dowódcy 27 DZ;
- zastępca dowódcy garnizonu ds. ogólnych — szef wojewódzkiego sztabu wojskowego;
- pomocnicy dowódcy garnizonu — kwatermistrz, szef służb technicznych, szef służby zdrowia; są to oficerowie ze stanu osobowego dowództwa 27 DZ.

Bezpośrednimi organami wykonawczymi dowódcy garnizonu są:

- 1) nieetatowa dyżurna służba operacyjna wydzielona ze składu osobowego dowództwa 27 DZ. Z chwilą wprowadzenia wyższego stanu gotowości bojowej służba ta przechodzi w podporządkowanie szefa WSzW — jako dowódcy garnizonu czasu „W”, a pełnienie dyżurów w ramach tej służby przejmują oficerowie WSzW i innych jednostek stacjonarnych garnizonu;
- 2) etatowa komenda garnizonu o składzie: komenda, drużyna ochrony i obsługi, areszt garnizonowy; stan osobowy komendy garnizonu: 3 oficerów, 1 chorąży, 3 podoficerów, 10 szeregowców i 3 pracowników cywilnych.

5. Zadania dowództwa garnizonu na okres osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej

W zakresie zabezpieczenia wyższych stanów gotowości bojowej przed dowództwem garnizonu postawione zostały następujące zadania:

- utrzymać w stałej gotowości i aktualności system powiadamiania o zarządzeniu mobilizacji;
- koordynować świadczenia terenowej administracji państwowej i gospodarki narodowej na rzecz zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych;
- zabezpieczyć alarmowe opuszczenie przez jednostki garnizonu miejsc stałej dyslokacji;
- zorganizować sprawne pobranie przez jednostki sprzętu i materiałów z magazynów garnizonowych;
- współdziałać z właściwymi terenowymi sztabami wojskowymi oraz siłami układu terytorialnego, a także organizacjami pozamilitarnymi w celu koordynacji przedsięwzięć w zakresie zabezpieczenia mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek garnizonu;
- kierować całokształtem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej jednostek i instytucji wojskowych stacjonarnych, bezpośrednio podległych dowódcy garnizonu;
- przyjąć i zabezpieczyć obiekty koszarowe, urządzenia stacjonarne oraz mienie wojskowe pozostawione przez jednostki wojsk operacyjnych po opuszczeniu przez nie miejsc stałej dyslokacji.

6. Stan przygotowania do wykonania postawionych zadań

W dowództwie garnizonu opracowany został „Plan zabezpieczenia procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska garnizonu”. Poszczególne jednostki garnizonu posiadają opracowane i uzgodnione plany osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

Potrzeby mobilizacyjne jednostek w zakresie stanu osobowego i środków transportowych uzupełniono terytorialnie z zasobów gospodarki narodowej. Zapasy materiałowe zgromadzono w magazynach jednostek mobilizujących i garnizonowych.

Zastępca dowódcy garnizonu — szef WSzW — zapoznany jest z całością planu zabezpieczania procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska garnizonu. Trzech oficerów z WSzW, jeden z WRZKB i jeden z komendy garnizonu zostało przeszkolonych w zakresie pełnienia służby operacyjnej garnizonu, która to komórka stanowi jednocześnie garnizonowy ośrodek alarmowania.

7. Uzupełnienie jednostek

Jednostki garnizonu podległe 27 DZ zostały uzupełnione żołnierzami rezerwy w granicach 60—80% i od 18 maja prowadzą ćwiczenia taktyczne na poligonie około 80 km na zachód od stałego miejsca postoju. W garnizonie pozostały wzmocnione grupy mobilizacyjne i siły niezbędne do alarmowego przyjęcia pozostałego uzupełnienia z rezerwy i gospodarki narodowej, załadowania sprzętu i dołączenia do sił głównych jednostek w celu osiągnięcia pełnej gotowości bojowej.

Wnioski

- a) Przy wytworzonej sytuacji polityczno-militarnej w Europie należy się liczyć z możliwością wybuchu konfliktu zbrojnego, przy czym trzeba brać pod uwagę tę okoliczność, że nieprzyjaciel będzie dążył do zaskoczenia w celu uzyskania w pierwszym okresie przewagi i zdeorganizowania rozwinięcia sił zbrojnych strony przeciwnej.
- b) Jednostki garnizonu podległe 27 DZ prowadzą ćwiczenia na poligonie na kierunku przegrupowania i w związku z tym dla osiągnięcia pełnej gotowości bojowej nie będą wracać do garnizonu. W takiej sytuacji mogą powstać trudności w mobilizacyjnym rozwinięciu i osiągnięciu pełnej gotowości bojowej przez pozostałe wojska garnizonu, ponieważ:
  - nowo formowane jednostki mobilizowane przez jednostki wojsk operacyjnych mogą zostać pozbawione bazy mobilizacyjnej;
  - jednostki i instytucje garnizonu, będące na zaopatrzeniu gospodarczym w jednostkach wojsk operacyjnych, muszą przejść na zaopatrzenie do innego oddziału gospodarczego, który w czasie pokoju nie istnieje, co w wytworzonej sytuacji spowoduje poważne komplikacje;
  - nastąpi przekazanie dowodzenia garnizonem szefowi WSzW, a obsady garnizonowego ośrodka alarmowania — oficerom z jednostek instytucji stacjonarnych.
- c) W związku z powyższym oraz w celu zapewnienia bezkolizyjnego przejścia garnizonu z pokojowego na wojenny system funkcjonowania — dowódca garnizonu, po naradzie z przedstawicielami jednostek garnizonu — zdecydował:
  - zreorganizować istniejącą komendę garnizonu w taki sposób, by mogła ona przejąć od jednostek wojsk operacyjnych zadania mobilizacyjne i gospodarcze wykonywane na korzyść wojsk OTK. Reorganizacji tej należy dokonać kosztem stanów etatowych jednostek garnizonu;
  - wystąpić do dowódcy okręgu o zatwierdzenie nowej struktury organizacyjnej komendy garnizonu;
  - przekazać komendzie garnizonu część zadań mobilizacyjnych i gospodarczych wykonywanych dotychczas przez jednostki wojsk operacyjnych na korzyść wojsk OTK;
  - ustalić nowy zakres zadań i obowiązków zreorganizowanej komendy garnizonu;
  - uaktualnić odpowiednio „Plan zabezpieczenia procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska garnizonu”.

3 PRZEDSIĘWZIĘCIA PRZYGOTOWAWCZE W ZAKRESIE BEZKOLIZYJNEGO PRZEJŚCIA GARNIZONU NA WOJENNY SYSTEM FUNKCJONOWANIA

1. Dowództwo garnizonu

- a) Dowódca garnizonu — jego obowiązki do czasu wyjścia z garnizonu jednostek wojsk operacyjnych pełni dowódca związku taktycznego. Z chwilą wyjścia z garnizonu obowiązki te przejmuje zastępca

dowódcy garnizonu ds. ogólnych — szef WSzW, który od tej chwili zostaje dowódcą garnizonu.

b) Zastępca dowódcy garnizonu — zastępca dowódcy związku taktycznego — tak samo jak dowódca garnizonu obowiązki swoje pełni do czasu opuszczenia garnizonu.

c) Zastępca dowódcy garnizonu ds. ogólnych — szef WSzW (na czas „W” dowódca garnizonu) — w czasie pokoju bierze aktywny udział w opracowywaniu „Planu zabezpieczenia procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska garnizonu”. Jest dokładnie i na bieżąco zapoznawany z sytuacją w garnizonie. W przypadku nagłego opuszczenia garnizonu przez dotychczasowego dowódcę przejmuje dowodzenie garnizonem bez dodatkowych formalności, powiadamiając o tym fakcie zainteresowane jednostki i instytucje wojskowe garnizonu.

d) Pozostałe osoby funkcyjne garnizonu wyznaczone są spośród oficerów jednostek i instytucji typu stacjonarnego, które swoje obowiązki pełnią w sposób ciągły zarówno w czasie pokoju i osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, jak i podczas wojny.

Zadania dowództwa garnizonu są określone regulaminami wojskowymi, instrukcjami, wytycznymi i zarządzeniami. W zadaniach szczególnych poszczególnych osób funkcyjnych dowódca garnizonu powinien zwrócić szczególną uwagę na:

- ściśle koordynowanie wszelkich przedsięwzięć związanych z utrzymaniem ciągłości dowodzenia w garnizonie w okresie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej;
- zabezpieczenie jednoczesnego, alarmowego wyjścia z garnizonu do rejonów alarmowych (zapasowych rejonów mobilizacji) jednostek garnizonu;
- zapewnienie ciągłości zaopatrywania wojsk i sprawności garnizonowych urządzeń remontowych;
- utrzymanie pełnej sprawności garnizonowego ośrodka alarmowania.

Jednocześnie dowódca garnizonu powinien udzielić swemu zastępcy do spraw ogólnych (obecnie szefowi WSzW) wytycznych dotyczących uaktualnienia „Planu zabezpieczenia procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez wojska garnizonu”.

2. Organy dowodzenia dowództwa garnizonu, ich skład organizacyjny i zadania

Podstawowymi organami dowodzenia dowództwa garnizonu są:

- komenda garnizonu wraz z pododdziałem ochrony, który formuje się w czasie mobilizacji;
- garnizonowy węzeł łączności;
- garnizonowy ośrodek alarmowania.

A) **K o m e n d a g a r n i z o n u** zgodnie z decyzją dowódcy garnizonu zostaje zreorganizowana i stanowi oddział gospodarczy, przyjmując jednocześnie część zadań mobilizacyjnych i zaopatrzeniowych. Skład organizacyjny komendy garnizonu, zestawienie stanu oso-

bowego i podstawowego sprzętu oraz możliwości uzupełnienia stanowisk etatowych komendy garnizonu w ramach istniejącej struktury organizacyjnej jednostek garnizonu ilustrują załączniki nr 1 i 4. Jednocześnie ustalony zostaje zakres zadań i kompetencji komendy garnizonu, która stanowi organ dowodzenia dowódcy garnizonu w zakresie:

- utrzymywania w garnizonie porządku wojskowego i dyscypliny;
- zabezpieczenia materiałowego i medycznego jednostek i instytucji wojskowych typu garnizonowego;
- planowania osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez komendę garnizonu i powierzenia jej mobilizowania jednostek oraz sformowania tych jednostek w czasie mobilizacji;
- opracowania — z udziałem służby kwaterunkowo-budowlanej — planu przyjęcia i zabezpieczenia obiektów wojskowych i nadwyżek materiałowych jednostek wojsk operacyjnych — po opuszczeniu przez nie miejsc stałej dyslokacji oraz realizacji tego planu w okresie osiągnięcia przez jednostki wyższych stanów gotowości bojowej;
- wykonywania innych czynności określonych w Regulaminie Służby Garnizonowej i Wartowniczej Sił Zbrojnych PRL, pkt. 32.

Zadania poszczególnych komórek organizacyjnych komendy garnizonu:

a) **Komendant garnizonu** podlega bezpośrednio dowódcy garnizonu. Jest przełożonym dowódców (szefów, kierowników) jednostek (instytucji, zakładów) wojskowych podporządkowanych mu służbowo. W stosunku do przydzielonych na zaopatrzenie gospodarcze jednostek (instytucji, zakładów) wojskowych spełnia rolę dowódcy oddziału gospodarczego.

Do obowiązków komendanta garnizonu zgodnie z postanowieniami Regulaminu Służby Garnizonowej i Wartowniczej Sił Zbrojnych PRL należą:

- opracowanie planu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej komendy garnizonu i przydzielonych jej do formowania jednostek mobilizowanych;
- opracowanie planu zabezpieczenia wyjścia jednostek do rejonów alarmowych, współpraca w tym zakresie z organami WSW, MO, ORMÓ i ochrony kolei;
- organizowanie posterunków kontrolno-informacyjnych na dworcach PKP i PKS;
- organizowanie przyjęcia i ochrony mienia wojskowego i obiektów zajmowanych przez jednostki wojsk operacyjnych — po ich wyjściu z miejsc stałej dyslokacji;
- materiałowo-techniczne zaopatrywanie jednostek przydzielonych na zaopatrzenie;
- opieka nad rodzinami żołnierzy zawodowych skierowanych na front;

— kierowanie procesem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej jednostek przydzielonych do zmobilizowania i na zaopatrzenie gospodarcze.

b) **Sekcja Polityczna KG**, którą kieruje zastępca komendanta garnizonu do spraw politycznych (w konkretnej sytuacji — kierownik garnizonowego klubu oficerskiego), wykonuje takie zadania, jak:

— organizowanie i realizowanie przedsięwzięć wychowawczych, partyjno-politycznych i szkoleniowych w komendzie garnizonu i podporządkowanych jej jednostkach;

— organizowanie garnizonowych imprez, uroczystości, spotkań i odczytów z udziałem wojska, działaczy i weteranów ruchu robotniczego itp.;

— zaopatrywanie przydzielonych jednostek w sprzęt kulturalno-oświatowy;

— współpraca z terenowymi organami administracji państwowej, organizacjami politycznymi i społecznymi w organizowaniu przedsięwzięć z udziałem wojska;

— praca wśród rodzin żołnierzy zawodowych.

c) **Wydział ogólny KG**, którym kieruje szef wydziału — jednocześnie zastępca komendanta garnizonu do spraw ogólnych, i któremu bezpośrednio podlegają kancelaria i areszt garnizonowy, realizuje takie zadania, jak:

— opracowywanie planów osiągania wyższych stanów gotowości bojowej komendy garnizonu i jednostek przewidzianych do mobilizacji;

— prowadzenie spraw organizacyjno-ewidencyjnych i planistycznych w zakresie szkolenia stanów osobowych;

— kontrolowanie pełnienia garnizonowej służby wartowniczej, stanu zabezpieczenia ochraniających obiektów, sprawności urządzeń sygnalizacyjnych, przestrzegania porządku na wartowniach;

— nadzorowanie aresztu garnizonowego.

— organizowanie i nadzorowanie służby patrolowej i informacyjnej;

— kontrolowanie przestrzegania tajemnicy państwowej i służbowej.

d) **Szef łączności KG** — jego obowiązki pełni szef garnizonowego węzła łączności. Do jego zadań należy zabezpieczenie dowodzenia jednostek i instytucji wojskowych garnizonu oraz utrzymanie sprawności technicznej urządzeń łączności garnizonu.

e) **Kwaternistrzostwo KG** (całokształtem działalności służb kwaternistrzowskich kieruje kwaternistrz — zastępca komendanta garnizonu) wykonuje takie główne zadania, jak:

— planowanie i zapotrzebowywanie środków materiałowo-finansowych;

- pobieranie, przechowywanie i konserwacja środków materiałowych i sprzętu przeznaczonych na bieżące zaopatrzenie i na zapas nienaruszalny;
- prowadzenie ewidencji i sprawozdawczości materiałowej oraz rozliczeń finansowych;
- zaopatrywanie w sprzęt i materiały służb kwatermistrzowskich komendy garnizonu i jednostek przydzielonych na zaopatrzenie gospodarcze;
- kontrola gospodarki środkami materiałowymi służb kwatermistrzowskich;
- przyjęcie z jednostek operacyjnych — po ich wyjściu z garnizonu — pozostawione przez nie mienia wojskowego.

Kwatermistrzowi bezpośrednio podporządkowana jest służba żywnościowa, mundurowa i mps. Do zasadniczych zadań tych służb należy:

- organizacja żywienia żołnierzy komendy garnizonu i jednostek przydzielonych na zaopatrzenie;
  - utrzymywanie zapasów bieżących i nienaruszalnych produktów żywnościowych oraz sprzętu służby żywnościowej;
  - wymiana produktów żywnościowych;
  - współpraca z szefami zaopatrzenia żywnościowego jednostek wojsk operacyjnych w zakresie przygotowania przejęcia — po opuszczeniu garnizonu — nadwyżek produktów żywnościowych, sprzętu i urządzeń służby żywnościowej;
  - kierowanie i nadzór nad działalnością garnizonowych zakładów produkcyjnych i usługowych służby żywnościowej;
  - prowadzenie gospodarki hodowlanej i przykoszarowej;
  - zaopatrywanie żołnierzy komendy garnizonu i jednostek przydzielonych w przedmioty mundurowe, gromadzenie i utrzymywanie zapasów tej służby;
  - przyjęcie i ujęcie w ewidencję przedmiotów mundurowych pozostawionych przez jednostki wojsk operacyjnych, które opuściły garnizon po wprowadzeniu wyższych stanów gotowości bojowej;
  - zaopatrywanie w produkty i sprzęt mps komendy garnizonu i jednostek przydzielonych na zaopatrzenie;
  - prowadzenie gospodarki produktami i sprzętem mps;
  - przyjęcie i zewidencjonowanie produktów i sprzętu mps pozostawionego przez jednostki wojsk operacyjnych.
- f) **Służba finansowa**, którą kieruje szef zaopatrzenia finansowego komendy garnizonu, realizuje następujące podstawowe zadania:
- zapotrzebowywanie kredytów budżetowych na wydatki osobowego funduszu płac;
  - wypłacanie uposażeń, wynagrodzeń i innych należności żołnierzom i pracownikom cywilnym jednostek przydzielonych na zaopatrzenie;

- regulowanie należności z tytułu dostaw, usług i robót wykonywanych na rzecz zaopatrywanych jednostek;
  - nadzór nad działalnością finansową ośrodków kulturalnych oraz zakładów produkcyjnych i usługowych podległych dowódcy garnizonu.
- g) **Służba zdrowia**, którą kieruje starszy lekarz podlegający komendantowi garnizonu, wykonuje takie zadania, jak:
- prowadzenie garnizonowej izby chorych i leczenie w niej żołnierzy jednostek i instytucji garnizonu przydzielonych na zaopatrzenie medyczne;
  - udzielanie chorym ambulatoryjnej pomocy lekarskiej;
  - profilaktyka i przeprowadzanie okresowych badań lekarskich żołnierzy jednostek i instytucji będących na zaopatrzeniu;
  - kontrola żywienia żołnierzy;
  - nadzór nad stanem higieniczno-sanitarnym rejonów zakwaterowania, magazynów żywnościowych i produktów żywnościowych oraz garnizonowych zakładów produkcyjnych i usługowych służby żywnościowej;
  - kontrola stanu sanitarnego garnizonowych zakładów służby mundurowej (łaźni, pralni).
- h) **Służba techniczna** (służbami technicznymi kieruje pomocnik komendanta garnizonu ds. technicznych — kierownik sekcji technicznej) realizuje następujące zadania:
- planowanie potrzeb w zakresie sprzętu, materiałów, części zamiennych i limitów w działach: uzbrojenia, amunicji, chemicznym, inżynieryjno-saperskim i samochodowym;
  - gromadzenie i przechowywanie ustalonych zapasów materiałowych;
  - zaopatrywanie w sprzęt i materiały służb technicznych jednostek przydzielonych na zaopatrzenie;
  - utrzymanie w sprawności technicznej środków transportowych i dysponowanie nimi;
  - po wyjściu z garnizonu jednostek wojsk operacyjnych przejęcie warsztatów oraz nadwyżek sprzętu i materiałów służb technicznych.
- B) Garnizonowy węzeł łączności pozostaje według dotychczasowej organizacji, z tym, że podporządkowany zostaje komendantowi garnizonu, a szef węzła pełni jednocześnie funkcję szefa łączności garnizonu.
- C) Garnizonowy ośrodek alarmowania funkcjonuje w oparciu o nieetatową dyżurną służbę operacyjną zorganizowaną przy sztabie związku taktycznego. Ośrodek ten posiada łączność z przełożonymi oraz ze wszystkimi jednostkami i instytucjami wojskowymi garnizonu. Pełnienie służby w ośrodku przejęli oficerowie WSzW, komendy garnizonu i innych jednostek stacjonarnych,

3. Podział zadań gospodarczych i mobilizacyjnych w garnizonie.

Jednocześnie z reorganizacją organów dowódzenia i zaopatrywania garnizonu oraz ustaleniem ich zadań i zakresu działania dowódca garnizonu dokonał nowego podziału zadań gospodarczych i wystąpił do dowódcy okręgu z wnioskiem o zezwolenie na przekazanie komendzie garnizonu zadań związanych z przygotowaniem i przeprowadzeniem mobilizacji:

- piekarni garnizonowej;
- pralni garnizonowej;
- garnizonowego węzła łączności;
- ruchomego warsztatu naprawy samochodów.

Nowy podział zadań gospodarczych określa załącznik nr 2.

W związku z przejęciem części zadań gospodarczych przekazano w zarząd komendzie garnizonu część obiektów i urządzeń garnizonowych, niezbędnych przy wykonywaniu tych zadań. Wykaz tych urządzeń przedstawia załącznik nr 3.

4. Przygotowanie jednostek wojsk operacyjnych do przekazania obiektów i nadwyżek materiałowych

Jednostki wojsk operacyjnych garnizonu — w ramach przygotowań do alarmowego opuszczenia miejsc stałej dyslokacji — poczyniły przygotowania do przekazania obiektów i nadwyżek materiałowo-technicznych:

- w pododdziałach utrzymuje się zapasy środków materiałowo-technicznych zgodnie z normami i należnościami czasu wojennego dla zaspokojenia bieżących potrzeb i potrzeb związanych ze szkoleniem żołnierzy. Pozostałe zapasy środków materiałowo-technicznych, stanowiące nadwyżki w stosunku do norm i należności wojennych, zgromadzono w magazynach oddziałów. Dla przekazania tych środków sporządzono odpowiednie protokoły zdawczo-odbiorcze;
- inwentarz żywy i produkty żywnościowe przygotowano do przekazania według oddzielnych protokołów i zasad;
- znajdujący się w poszczególnych pomieszczeniach sprzęt kwaterekowy ujęty został w spisie inwentarza;
- dokumentację obiektów koszarowych przekazano wojskowej administracji koszar.

W razie konieczności alarmowego opuszczenia miejsc stałej dyslokacji przez jednostki wojsk operacyjnych obiekty i nadwyżki materiałowo-techniczne zostaną przejęte przez komendę garnizonu w sposób następujący:

- inwentarz żywy i produkty żywnościowe przejęte zostaną bezpośrednio od przekazujących;
- pozostałe nadwyżki materiałowo-techniczne przejęte zostaną komisyjnie na podstawie pozostawionych w magazynach (pomiesz-

- zeniach) protokółów zdawczo-odbiorczych; magazyny te jednostki opuszczające pozostawia zamknięte i zaplombowane;
- sprzęt kwaterunkowy przejęty zostanie na podstawie spisów inwentarza pozostawionych w pomieszczeniach zamkniętych i zaplombowanych;
  - obiekty koszarowe przejęte zostaną na podstawie dokumentacji technicznej posiadanej przez wojskowe administracje koszar (WAK), które jednocześnie podporządkowane zostaną komendantowi garnizonu.

Ochronę przekazywanych obiektów i środków materiałowo-technicznych — do czasu ich przejęcia przez komendę garnizonu — zapewniają jednostki przekazujące, wykorzystując do tego celu między innymi nadwyżki żołnierzy, a także pracowników cywilnych, którzy mogą przejść do pracy w innych jednostkach garnizonu lub zostać zwolnieni.

5. Kierowanie procesem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez jednostki garnizonu

W celu usprawnienia procesu kierowania osiąganiem wyższych stanów gotowości bojowej przez jednostki i instytucje wojskowe garnizonu — dowódca garnizonu zdecydował utworzyć z oficerów jednostek stacjonarnych garnizonu trzy elementy dowodzenia, a mianowicie:

- grupę operacyjną;
- grupę kierowania mobilizacją;
- grupę przejęcia obiektów i środków materiałowo-technicznych.

Dla poszczególnych grup ustalone zostały szczegółowe zadania w zakresie zabezpieczenia dowodzenia, a mianowicie:

Do obowiązków grupy operacyjnej należy zbieranie informacji, ich ocena oraz przedstawianie wniosków i propozycji dowódcy garnizonu w zakresie działań taktycznych, a w szczególności:

- zbieranie informacji o działaniu grup dywersyjno-rozpoznawczych nieprzyjaciela i ewentualnie wrogiego podziemia;
- współdziałanie z siłami układu terytorialnego, organami MO i służby bezpieczeństwa, a także z organizacjami pozamilitarnymi, przede wszystkim w zakresie zabezpieczenia wyjścia z garnizonu jednostek wojsk operacyjnych oraz zapewnienia porządku i bezpieczeństwa;
- dowodzenie pododdziałami garnizonowymi biorącymi udział np. w likwidowaniu grup dywersyjno-rozpoznawczych nieprzyjaciela.

W wypadku wykonania uderzeń bronią masowego rażenia na obiekty garnizonu grupa ta dokonuje oceny strat i zniszczeń oraz przedstawia wnioski w sprawie organizacji likwidacji skutków napadu, a także odtworzenia gotowości bojowej jednostek w wypadkach szczególnych.

Obowiązkiem grupy kierowania mobilizacją jest przede wszystkim:

- przyjmowanie sygnałów i zarządzeń związanych z osiąganiem przez jednostki wyższych stanów gotowości bojowej i przekazywanie ich wykonawcy;

- utrzymywanie ciągłej łączności z przełożonym, z terenowymi sztabami wojskowymi, układem terytorialnym i podwładnymi;
- zbieranie i analizowanie meldunków i informacji o przebiegu mobilizacji jednostek garnizonu;
- kierowanie ewakuacją sprzętu techniczno-bojowego i materiałów z magazynów stałych do zapasowych rejonów mobilizacji (rejonów alarmowych);
- opracowywanie danych statystycznych o stopniu ukończenia jednostek garnizonu;
- opracowywanie i przekazywanie przełożonym meldunków i sprawozdań o przebiegu mobilizacji;
- nadzorowanie, kontrolowanie i udzielanie pomocy jednostkom garnizonu w realizacji przedsięwzięć mobilizacyjnych, szczególnie w warunkach zakłóceń spowodowanych oddziaływaniem nieprzyjaciela;
- koordynowanie przedsięwzięć w zakresie zabezpieczenia procesu osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej realizowanych przez jednostki i instytucje wojskowe oraz układ terytorialny i organa administracji państwowej.

Podstawowym zadaniem trzeciej grupy — przejęcia obiektów i środków materiałowo-technicznych, w skład której wchodzi przedstawiciele kwatermistrzostwa, komendy garnizonu oraz wojskowych administracji koszar — będzie przejęcie obiektów oraz mienia wojskowego pozostawionego przez jednostki wojsk operacyjnych, które opuszczają garnizon.

Dowodzenie garnizonem zapewnia istniejący system łączności (garnizonowy węzeł łączności) oraz garnizonowy ośrodek alarmowania (GOA).

4. ZAKOŃCZENIE

W niniejszym opracowaniu przedstawiono propozycje rozwiązania i usprawnienia systemu dowodzenia i zaopatrywania wojsk garnizonu po wyjściu jednostek wojsk operacyjnych. Zagadnienie to rozpatrzono z praktycznego punktu widzenia, a przedstawione rozwiązanie jest jednym z wielu możliwych wariantów rozwiązań. Wybierając taki wariant rozwiązania kierowano się między innymi.

- uzyskanymi dotychczas doświadczeniami z ćwiczeń i badań przeprowadzonych w niektórych dużych garnizonach Warszawskiego Okręgu Wojskowego;
- zasadą niezwiększania liczby stanowisk administracyjnych w wojsku.

Charakterystyczną cechą współczesnych dużych garnizonów wojskowych jest posiadanie oprócz jednostek bojowych dużej ilości instytucji (zakładów i urzędzeń) typu usługowego. Na przykład w służbie kwaterunkowo-budowlanej w większych garnizonach istnieje po kilkanaście oddzielnych organizmów organizacyjnych (WAK, GAM itp.).

Integracja pod względem organizacyjnym tych jednostek byłaby niewątpliwie również jednym z czynników usprawniających dowodzenie i zaopatrywanie wojsk garnizonu. Jak więc z tego wynika, istnieje w tym zakresie wiele problemów wymagających rozwiązania.

Załączniki do części pierwszej:

- Tabela nr 1 — Zestawienie należności uzupełnienia etatowych stanowisk komendy garnizonu w ramach istniejących sił i środków garnizonu.
- Tabela nr 2 — Plan przydziału gospodarczych jednostek i instytucji wojskowych garnizonu.
- Tabela nr 3 — Wykaz obiektów i urządzeń magazynowych planowanych do przekazania komendzie garnizonu.
- Schem. nr 1 — Struktura organizacyjna komendy garnizonu oraz zestawienie stanu osobowego i podstawowego sprzętu.

Mjr dypl. S. Michalski
Kpt. dypl. M. Kaczmarek

CZEŚĆ DRUGA

ZWALCZANIE DESANTU POWIETRZNEGO NIEPRZYJACIELA PRZEZ BATALION PIECHOTY WYKONUJĄCY MARSZ JAKO AWANGARDA PUŁKU

I. NIEKTÓRE PROBLEMY ZWALCZANIA TAKTYCZNYCH DESANTÓW POWIETRZNYCH W DZIAŁANIACH BOJOWYCH

1. Użycie taktycznych desantów powietrznych według poglądów państw zachodnich

Problem ruchliwości powietrznej stał się centralnym w siłach zbrojnych NATO. Dążenie do przeniesienia działań bojowych w trzeci wymiar towarzyszy wszystkim decyzjom dowództwa NATO z zakresu organizacji wojsk, ich uzbrojenia i wyposażenia. Jako przykład tych dążeń może posłużyć fakt, że niemal we wszystkich armiach państw NATO dokonuje się reorganizacji sił powietrznomanewrowych. Między innymi w Bundeswehrze podstawową liczbę śmigłowców centralizuje się na szczeblu korpusu armijnego oraz przygotowuje pododdziały do prowadzenia działań za pomocą śmigłowców.

Realizacja tych przedsięwzięć umożliwiła zorganizowanie na szczeblu korpusu armijnego dowództwa lotniczego, dysponującego dwoma pułkami śmigłowców transportowych — lekkich i średnich. Umożliwia to scentralizowane ich użycie na korzyść korpusu lub związków taktycznych wykonujących główne zadania. Taka liczba śmigłowców umożliwia przetransportowanie w jednym rzucie batalionu piechoty bez sprzętu kołowo-gąsienicowego, a po wyposażeniu korpusnych pułków śmigłowcowych w śmigłowce nowszego typu CH-53G — do dwóch batalionów z lekkim uzbrojeniem, amunicją i niezbędnymi zapasami materiałowymi. Ponadto do prowadzenia działań z wykorzystaniem śmigłowców w każdej dywizji przygotowuje się po jednym batalionie piechoty. Wydaje się, że posunięcia te są uzasadnione, ponieważ dążenie do szybkiego wykorzystania skutków ognia w ogóle, a uderzeń jądrowych w szczególności, powoduje konieczność zwiększenia tempa działań bojowych wojsk lądowych. Zwiększenie to można osiągnąć tylko dzięki dużej ruchliwości, sile uderzenia i zdolnościom manewrowym wojsk.

Broń jądrowa dzięki dużej mocy ognia decyduje o sile uderzenia i w sposób wyraźny pozbawia przeciwnika zdolności oporu, zwiększając tym samym możliwości a równocześnie i potrzebę manewrowości wojsk. Jednakże broń ta w pewnym stopniu wpływa ujemnie na działalność wojsk. Uzewnętrznia się to przede wszystkim w znacz-

nym zmniejszeniu ich ruchliwości naziemnej w wyniku ogromnych zniszczeń, pożarów, zatopień i skażeń. Ponieważ dalsze zwiększenie ruchliwości wojsk lądowych za pomocą powszechnie znanych środków rażenia będzie utrudnione, a w warunkach działań z użyciem broni jądrowej wystąpić mogą dalsze ograniczenia, wydaje się, że najlepszym rozwiązaniem będzie nadanie wojskom wymaganej na współczesnym polu walki ruchliwości, przez wyjście w przestrzeń powietrzną.

Według poglądów zachodnich teoretyków wojskowych przerzuty powietrzne wojsk zniwelują w dużym stopniu obronne właściwości zapór i przeszkód oraz umożliwią bardziej skuteczne izolowanie pola walki od dopływu świeżych sił npla, a następnie bicie przeciwnika częściami. Wyposażenie wojsk lądowych w śmigłowce i stosunkowo duże nasycenie ich tymi środkami zwiększyło możliwość stosowania na polu walki taktycznych desantów powietrznych. Desanty te będą bezpośrednio działać na korzyść nacierających związków taktycznych.

Dla rozwiązania wielu zadań uważa się za celowe użycie taktycznych desantów powietrznych (przeważnie na śmigłowcach), organizowanych z pododdziałów i oddziałów piechoty zmotoryzowanej. Zadaniem desantów taktycznych będzie:

- niszczenie środków przenoszenia broni masowego rażenia oraz składów, w których jest ona przechowywana;
- opanowywanie rubieży i obiektów o znaczeniu taktyczno-operacyjnym;
- działanie w celu ostatecznego rozbicia tych sił npla, które ocalały po uderzeniach jądrowych lub zmasowanych uderzeniach lotniczych;
- opanowywanie i utrzymywanie przepraw na szerokich przeszkodach wodnych, przejść między jeziorami, przełęczach górskich w celu zapewnienia wojskom własnym szybkiego i sprawnego ich pokonania;
- opancywanie portów, baterii artylerii nadbrzeżnej lub odcinków wybrzeża morskiego w rejonach lądowania desantu morskiego;
- udział w zamykaniu pierścienia okrążenia wojsk przeciwnika lub odblokowywaniu okrążonych wojsk własnych;
- dezorganizowanie dowodzenia, zaopatrzenia i pracy tyłów.

Ponadto powietrzne desanty taktyczne mogą odgrywać ważną rolę w powstrzymaniu odwodów nieprzyjaciela, opóźniając ich podejście i w ten sposób osłabiając siłę oporu przeciwnika, a w działaniach obronnych — zamykać rejony, na które przeciwnik wykonał uderzenia jądrowe, wspierać walkę zbrojnego podziemia itp.

Uważa się, że skład taktycznego desantu powietrznego, głębokość wysadzenia oraz czas działania na tyłach przeciwnika zależą od zadania, konkretnej sytuacji bojowej oraz liczby przydzielonych śmigłowców. Według danych z ćwiczeń wojsk NATO w skład desantu taktycznego wchodzi zwykle siły od kompanii do brygady. Specjaliści wojskowi z NATO uważają, że taktyczne desanty śmigłowcowe w sile do wzmocnionego batalionu będą najczęściej stosowane na szczeblu dywizji. Zdaniem zachodnich teoretyków wojskowych taktyczny desant powietrzny

w sile wzmocnionej kompanii może być wysadzony na głębokość 10—20 km, batalionu — do 30 km, a brygady — 50—80 km i więcej.

Możliwości prowadzenia samodzielnej walki przez taktyczny desant powietrzny będą zależały od: aktualnej sytuacji bojowej w rejonie desantowania, wzmocnienia desantu oraz warunków zaopatrywania go drogą powietrzną. Ogólnie zakłada się, że w sprzyjających warunkach i zależnie od składu taktyczny desant powietrzny może prowadzić samodzielnie walkę przez następujące okresy czasu:

- kompania — do 4 godzin;
- batalion — do jednej doby;
- brygada — do dwóch dób.

Walka desantu będzie posiadać wszystkie cechy współczesnej walki ogólnowojskowej, a przede wszystkim takie, jak: zdecydowanie i wysoka ruchliwość, szybkie przechodzenie od jednego rodzaju działań bojowych do drugiego, dążenie do przejścia inicjatywy i wygrania czasu, maksymalne natężenie i ciągłość działań. Po wylądowaniu natychmiast desant będzie organizował obronę przeciwpancerną oraz chronił się przed oddziaływaniem lotnictwa i śmigłowców bojowych, które — jak przypuszczają zachodni teoretycy wojskowi — staną się głównymi środkami w walce z desantem. Wsparcie desantu realizowane będzie głównie przez lotnictwo bojowe.

W wyniku doświadczeń przeprowadzonych w Wietnamie uważa się, że pełny sukces desantu śmigłowcowego można będzie uzyskać przez dokładne jego przygotowanie, szybkie obezwładnienie punktów oporu przeciwnika w rejonie lądowania i na kierunkach podejścia, sprawne i szybkie lądowanie sił desantu i natychmiastowe przystąpienie do walki, ciągłe zabezpieczanie pod względem ogniowym desantu przez lotnictwo i śmigłowce szturmowe.

Uważa się również, że w wypadku niemożliwości wykonania zadania przez desant może on przejść do działań w rozproszeniu lub być wycofany z walki.

2. Zwalczanie desantów powietrznych nieprzyjaciela

Walka z desantem będzie zadaniem niezwykle skomplikowanym, wymagającym od wojsk biorących udział w ich zwalczaniu dużej ruchliwości, aktywności i zdecydowanego działania. Trudność jej wynika przede wszystkim z warunków działania, które w większości wypadków będą bardziej sprzyjające dla desantu, aniżeli dla pododdziałów zwalczających go. Przeciwnik prawie zawsze, a przynajmniej w początkowej fazie walki, będzie posiadał inicjatywę, którą będzie narzucał wojskom zwalczającym desant. Głównym celem walki z desantem będzie:

- wykrycie i zniszczenie sił desantowych npla;
- zapewnienie dowództwu we wszystkich okolicznościach swobody działania w danym rejonie (strefie);
- jak najwcześniejsze zabezpieczenie zaatakowanych obiektów (punktów newralgicznych).

Uwzględniając to, że na skuteczność działania i osiągnięcie zamierzonego celu działania desantu głównie wpływa czas, należy po stwierdzeniu lądowania desantu natychmiast przystąpić do jego zwalczania.

Likwidacja desantów nieprzyjaciela działających na głębokich tyłach ugrupowania wojsk własnych dokonywana będzie przede wszystkim przez wojska OTK, jednostki wojsk obrony wewnętrznej oraz rezerwowe. W niektórych wypadkach do walki z desantami zaangażowane będą wojska operacyjne. Będzie to miało miejsce szczególnie wtedy, gdy powstanie obawa, że desant może przeszkodzić w realizacji zadań przez te wojska. Przy czym stopień zaangażowania wymienionych wojsk zależeć będzie głównie od siły i składu desantu, stopnia jego oddziaływania na wojska operacyjne oraz od tego, czy działania prowadzone będą na własnym terytorium, czy przeciwnika.

Podczas przegrupowywania oddziałów i związków taktycznych wojsk operacyjnych, gdy desanty przeciwnika zablokują drogi marszu, węzły komunikacyjne oraz przeprawy na rubieżach wodnych zajdzie konieczność wydzielenia części sił celem odzyskania w krótkim czasie obiektów opanowanych przez desanty i zapewnienia siłom głównym swobody marszu. Zawsze jednak trzeba pamiętać o tym, że do walki z desantem należy wydzielać minimalną ilość sił i środków, a głównymi siłami realizować otrzymane zadania. Użycie wojsk operacyjnych do walki z desantem uważać należy za wymuszone, wynikłe z działalności przeciwnika.

Taktyczne desanty powietrzne przeciwnika wysadzone w ugrupowaniu bojowym oddziałów i związków taktycznych wojsk własnych będą z zasady zwalczane ich siłami i środkami. Biorąc pod uwagę zagrożenie wojsk własnych ze strony desantu powietrznego tak w toku wykonywania przegrupowania, jak i podczas prowadzonych działań, wskazane byłoby posiadanie odpowiednio wyszkolonego elementu ugrupowania bojowego do zwalczania desantów. Jednak rozdrobnienie sił zmniejsza możliwości bojowe oddziałów i pododdziałów, co uzasadnia niecelowość tworzenia tego rodzaju elementów.

Konieczność prowadzenia walki z desantem powietrznym na przysłym polu walki zmusza wojska do nabywania umiejętności zorganizowanego i skutecznego prowadzenia działań przeciwdesantowych. Główna rola w zwalczaniu desantów powietrznych przypadnie drugim rzutom, ale w niektórych wypadkach, szczególnie w czasie przegrupowywania wojsk — oddziałom czołowym (awangardom).

Wzmocniony batalion piechoty wykonujący marsz jako awangarda pułku w niektórych wypadkach może być wykorzystany do zwalczania mniejszych liczebnie desantów taktycznych na kierunku marszu pułku. Pododdział wyznaczony do zwalczania desantu powietrznego przegrupowuje się do rejonu lądowania desantu i rozpoczyna z marszu działania polegające na szczególnym rozpoznaniu, a następnie kolejnym niszczeniu wykrytych grup przeciwnika.

Siły przeciwdesantowe będą rozwijać się do zwalczania desantu z marszu kolejno, rozczłonkując kolumny i przyjmując odpowiednie ugrupowanie w pododdziałach pierwszorzutowych przed rubieżą wejścia

do walki. W czasie podchodzenia do rejonu lądowania desantu może więc dojść do bojów spotkaniowych, głównie jednak z mniejszymi liczebnie siłami przeciwnika.

Siły własne podchodzące z głębi powinny zgrać swoje działanie z akcjami sił znajdujących się na obszarze lądowania desantu. Każdorazowo sposób walki z desantem przeciwnika prowadzonej przez batalion wykonujący marsz jako awangarda pułku będzie zależał głównie od otrzymanego zadania, składu batalionu, warunków terenowych oraz od siły desantu i jego działalności.

W walce z desantem batalion może wykonać na przeciwnika uderzenie z marszu w celu jego rozbicia w określonym rejonie, odblokowania dróg marszu oraz zapewnienia swobodnego przejścia siłom głównym pułku. Niekiedy jednak zajdzie konieczność całkowitego zniszczenia przeciwnika w określonym rejonie. W tym wypadku batalion będzie dążył do odizolowania poszczególnych punktów oporu desantu i kolejnego ich niszczenia poprzez okrążanie, rozcinanie i likwidowanie.

Ugrupowanie bojowe sił wydzielonych do działań w rejonie desantowania npla może się kształtować różnie. Będzie ono zależało od konkretnych warunków oraz sił i środków przeznaczonych do zwalczania desantu. W niektórych sytuacjach część sił i środków należy wyznaczyć do obrony i ochrony obiektów oraz blokowania sił desantu na określonej rubieży. Obronę obiektów można zapewnić organizując działania częścią sił na przedpolu oraz bezpośrednią obronę okrężną z odpowiednio rozbudowanymi umocnieniami inżynieryjnymi, rozmieszczonymi przestrzennie lub wokół każdego obiektu.

Działania na przedpolu powinny sprzyjać wykryciu przeciwnika jeszcze przed podejściem do obiektu i uniemożliwić zaskoczenie sił broniących obiektu. Tego typu działania mogą prowadzić patrole. Celowo jest też organizować obserwację (w nocy podsłuch) i zasadzki na kierunkach dogodnego podejścia do obiektu. Natomiast dla zapewnienia obrony i ochrony ważnych urządzeń stałych należy organizować samodzielnie punkty oporu przygotowane do obrony okrężnej.

Główną jednak rolę spełniać będą zasadnicze siły przeznaczone do prowadzenia działań zaczepnych w celu całkowitego zniszczenia sił desantu powietrznego w określonym rejonie. Siły te będą prowadzić w początkowej fazie działania zmierzające do ograniczenia swobody manewru desantu, a następnie do zdecydowanego ataku i likwidacji jego sił i środków. Bezpośredni atak stanowi najbardziej zdecydowany sposób niszczenia sił desantu powietrznego.

Celowe jest również organizowanie odwodu ogólnego. Siły odwodu powinny być bardzo ruchliwe, zdolne do szybkiego podejmowania walki oraz wspierania działań w dowolnym miejscu i czasie. Odwód może wzmocnić obronę zagrożonych obiektów, zwłaszcza linii komunikacyjnych, oraz odciąć przeciwnikowi drogi odwrotu lub uniemożliwić mu wyjście z okrążenia. Dlatego wskazane jest rozmieszczenie odwodu w środku rejonu działania lub na obszarze głównego wysiłku oddziałów (pododdziałów).

Walka z siłami desantu powietrznego będzie prawie zawsze organizowana w ograniczonym czasie. Będzie to zmuszało do rezygnacji z oddzielnego organizowania współdziałania i zabezpieczenia działań bojowych. Zagadnienia te będą musiały się więc zmieścić w treści zadań bojowych.

Podczas zwalczania desantu utworzą się samodzielne ogniska walki, często znacznie oddalone od siebie. Wymaga to zdecentralizowanego użycia artylerii. Najlepszym rozwiązaniem może być przydzielenie jej bezpośrednio do pododdziałów. Niekiedy pododdziały artylerii lub pojedyncze działa mogą być wykorzystywane w systemie obrony i ochrony szczególnie ważnych obiektów.

Jednym z głównych rodzajów zagrożenia będzie dla wojsk zwalczających desant oddziaływanie lotnictwa przeciwnika. Aby ogień artylerii przeciwlotniczej był skuteczny, należy ją stosować scentralizowanie, głównie do osłony podstawowych elementów ugrupowania bojowego i stanowisk dowodzenia oraz ważnych obiektów, szczególnie lotnisk, które przeciwnik może wykorzystać do wyładowania ciężkiego sprzętu bojowego, amunicji i innych środków materiałowych.

Uwzględniając specyfikę walki z desantem wskazane jest przydzielenie pododdziałów czołgów pododdziałom piechoty jako sił bezpośredniego wsparcia lub włączanie ich do odwodu ogólnego. Czołgi mogą być również wykorzystane do obrony i ochrony ważnych obiektów.

Dowódcy oddziałów (pododdziałów) w zasadzie powinni dowodzić ze stanowiska dowodzenia. Jednak w decydujących okresach walki mogą wyjeżdżać do pododdziałów wykonujących główne zadania i organizować działania bezpośrednio w terenie.

Uwzględniając skomplikowany charakter działań przeciwdesantowych, należy dążyć do wysoce zorganizowanego zwalczania desantu. Słaba organizacja, a w szczególności opóźnienie działań, mogą w decydujący sposób odbić się na realizacji postawionego zadania.

II. ZAŁOŻENIE OGÓLNE

do tematu: **ZWALCZANIE DESANTU POWIETRZNEGO NIEPRZYJACIELA
PRZEZ BATALION PIECHOTY WYKONUJĄCY MARSZ
JAKO AWANGARDA PUŁKU**

Mapy: 1 : 50 000 N-33—90-D,
N-33—91-C, D,
N-33—102-B, D,
N-33—108-A, B, C, D.

I.

„Zachodni” — wykorzystując działanie desantu powietrznego z marszu sforsowali rzekę ODRA w rejonie pld. SCHWEDT i po wprowadzeniu kolejnych sił z powodzeniem rozwijają natarcie na kierunku CHOJNA, DRAWSKO POMORSKIE.

„Wschodni” — na skutek poniesionych strat utracili rubież rzeki ODRA i z trudem powstrzymują natarcie przeważających sił „Zachodnich” na kierunku TRZCIŃSKO ZDRÓJ, DOBRZANY. Jednocześnie w obszar bitwy podciągają nowe związki taktyczne.

II.

13 pz, wykonujący marsz na czołe sił głównych 3 DZ, o godz. 13.00 4.6 w rejonie krótkiego odpoczynku otrzymał zadanie: działając jako OW uprzedzić przeciwnika w opanowaniu rubieży: NOWE CHRAPOWO (9186), SICINA (8890), BRZESKO (8800), którą we współdziałaniu z OZ-1 utrzymać do świtu 5.6, ubezpieczając w ten sposób przejście sił głównych dywizji między jeziorami MIEDWIE i PŁOŃ, a następnie ich wejście do walki na kierunku PYRZYCE (9092), MORYŃ (5858).

1/13 pz (ćwiczący), wykonujący marsz jako awangarda pułku z zadaniem ubezpieczenia sił głównych od czoła, o godz. 15.00 4.6 przekroczył czołem sił głównych miejscowość WIECHOWO (1620). Szczegółowe położenie wojsk własnych i wiadomości o nieprzyjacielu o 15.00 4.6 — patrz załącznik nr 1 do założenia.

III.

O godz. 15.00 4.6 dowódca 13 pz postawił dowódcy 1 bp zadanie następującej treści:

1. Na kierunku TRZCIŃSKO ZDRÓJ, GARNIM (0100) rozwija z powodzeniem natarcie 18 BPanc npla, która ma możliwość uchwycenia w godzinach popołudniowych przejścia między jeziorami MIEDWIE

i PŁOŃ oraz stworzenia dogodnych warunków do rozwinięcia działań w kierunku północno-wschodnim.

O godz. 14.50 4.6 w rejonie przesmyku między jeziorami MIEDWIE i PŁOŃ stwierdzono wysadzenie taktycznego desantu śmigłowcowego w sile wzmocnionych dwóch kp.

W celu izolacji pola walki lotnictwo „Zachodnich”, działając małymi grupami (4—12 samolotów), wykonuje uderzenia z małej wysokości za pomocą napalmu i pocisków raketowych, głównie na podchodzące kolumny, oraz prowadzi aktywne rozpoznanie na kierunku: MIESZKOWICE (5064), ZŁOCIENIEC.

2. 1/13 pz z dotychczasowymi środkami wzmocnienia ma zabezpieczyć przejście sił głównych pułku w rejonie desantowania npla po drodze: KOLIN (0007), ZAŁĘCINO (9705), LUBIATOWO (9303), BRZESKO i we współdziałaniu ze zgrupowaniem bojowym nr 3 oddziału zbiorczego — 2 zlikwidować desant na przesmyku między jeziorami MIEDWIE i PŁOŃ, po czym ześrodkować się w rejonie: G. KOREA (9198), płu.-zach. BRZESKO, MECHOWO (9097) i jako drugi rzut pułku być o świcie 5.6 w gotowości do działania na kierunku: OBROMINO (8796), MIEŁĘCINEK (8194).
3. W przodzie na rubieży: SIEMCZYN (8586), jez. SITNO, DERCZEWO (7892) prowadzi działania opóźniające OZ-1 z zadaniem ostatecznego załamania we współdziałaniu z 13 pz natarcia 18 BPanc npla na rubieży: NOWE CHRAPOWO, SICINA, BRZESKO. Czoło sił głównych pułku — m. CIEMNIK (3818).

IV.

Dodatkowo dowódcy 1/13 pz wiadomo, że:

1. SPR-13 pz przekazał, iż w rejonie pld. LUBIATOWO wysadzony został desant śmigłowcowy w sile wzmocnionej kp; jednocześnie stwierdził odlot śmigłowców z rejonu OKUNICA (9695) w kierunku południowo-zachodnim.
2. Dowódcy 1/13 pz od godz. 16.00 podporządkowuje się zgrupowanie bojowe nr 3 OZ-2 rozmieszczone w rejonie STARE CHRAPOWO (9486), które gotowość do działań osiągnie do godz. 16.00 4.6. Skład zgrupowania: 60 ludzi, 5 czołgów, 2 działa 85 mm, 2 moździerze 82 mm, 1 moździerz 120 mm.
3. Siły z PZSU w rejonie płu. RYSZEWO (9593) o godz. 14.55 schwytały jeńca z 1 kp 162 bpz.
4. Za 1/13 pz maszeruje 13 bappanc.
5. OZR pułku naprawia most w rejonie KOLIN.

V.

Praca do wykonania:

1. Ocenić położenie.
2. Powziąć decyzję o zwalczaniu desantu.
3. Opracować decyzję graficznie na mapie.

Załączniki do części drugiej:

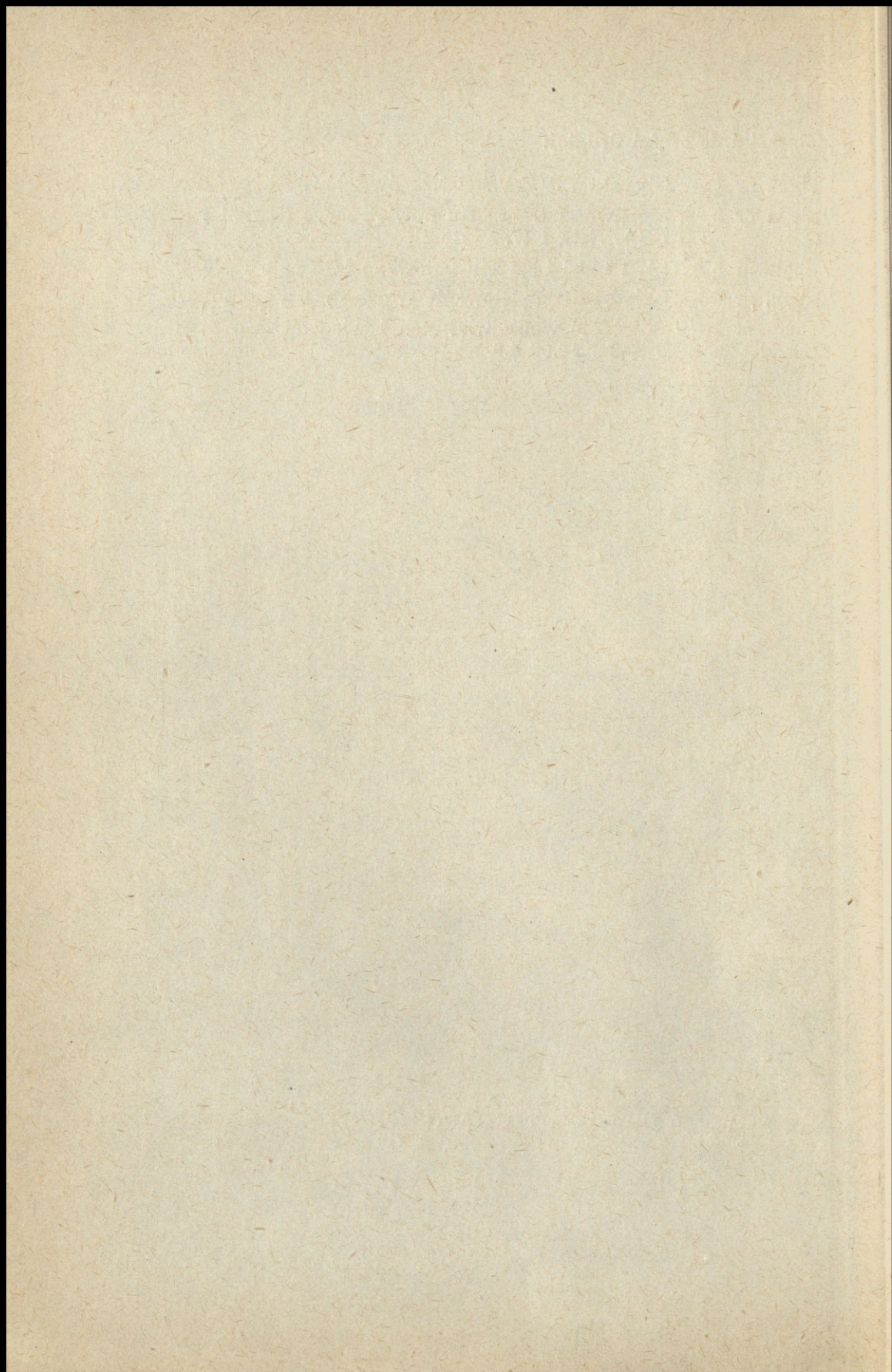
- Tabela nr 1 — Charakterystyka śmigłowców głównych państw NATO.
Tabela nr 2 — Możliwości transportu powietrznego dywizji i korpusów USA, NRF i W. Brytanii.
Tabela nr 3 — Stan ludzi i sprzętu bojowego 1/13 pz o 15.00 4.6.
Tabela nr 4 — Skład i uzupełnienie wojsk npla w dniu 4.6.
Schem. nr 1 — Położenie wojsk własnych i wiadomości o nplu o godz. 15.00 4.6.

Wydrukowano w 500 egz.

Egz. Nr 1—500 Kancelaria Tajna ASG

Wykonał ON

Druk. ASG — Nr z. 132 (03705/WW)

355.375

Ćwiczenia mobilizacyjne

ASG

PETELCZYC T., SZERSZEŃ S.: **Przygotowanie dużego garnizonu do bezkolizyjnego przejścia na wojenny system funkcjonowania i zaopatrywania.** Zeszyt Taktyczny nr 7, 1972, str. 5—18, schem. 1.

W oparciu o założenie do ćwiczenia zamieszczone w Zeszycie Taktycznym nr 2/65, 1972 r. przedstawiono jeden ze sposobów rozwiązania problemu dowodzenia i zaopatrywania wojsk dużego garnizonu po alarmowym wyjściu z garnizonu jednostek wojsk operacyjnych oraz kierowanie przez dowódcę garnizonu procesem osiągania wyższych stanów gotowości bojowej przez jednostki garnizonu.

St.S.

13/72

16/ON ASG/72

355.135.3/355.325.1 Ubezpieczenie marszowe. Awangardy

ASG

MICHALSKI S., KACZMAREK M.: **Zwalczanie desantu powietrznego npla przez batalion piechoty wykonujący marsz jako awangarda pułku.** Zeszyt Taktyczny nr 7, 1972, str. 19—27, schem. 1.

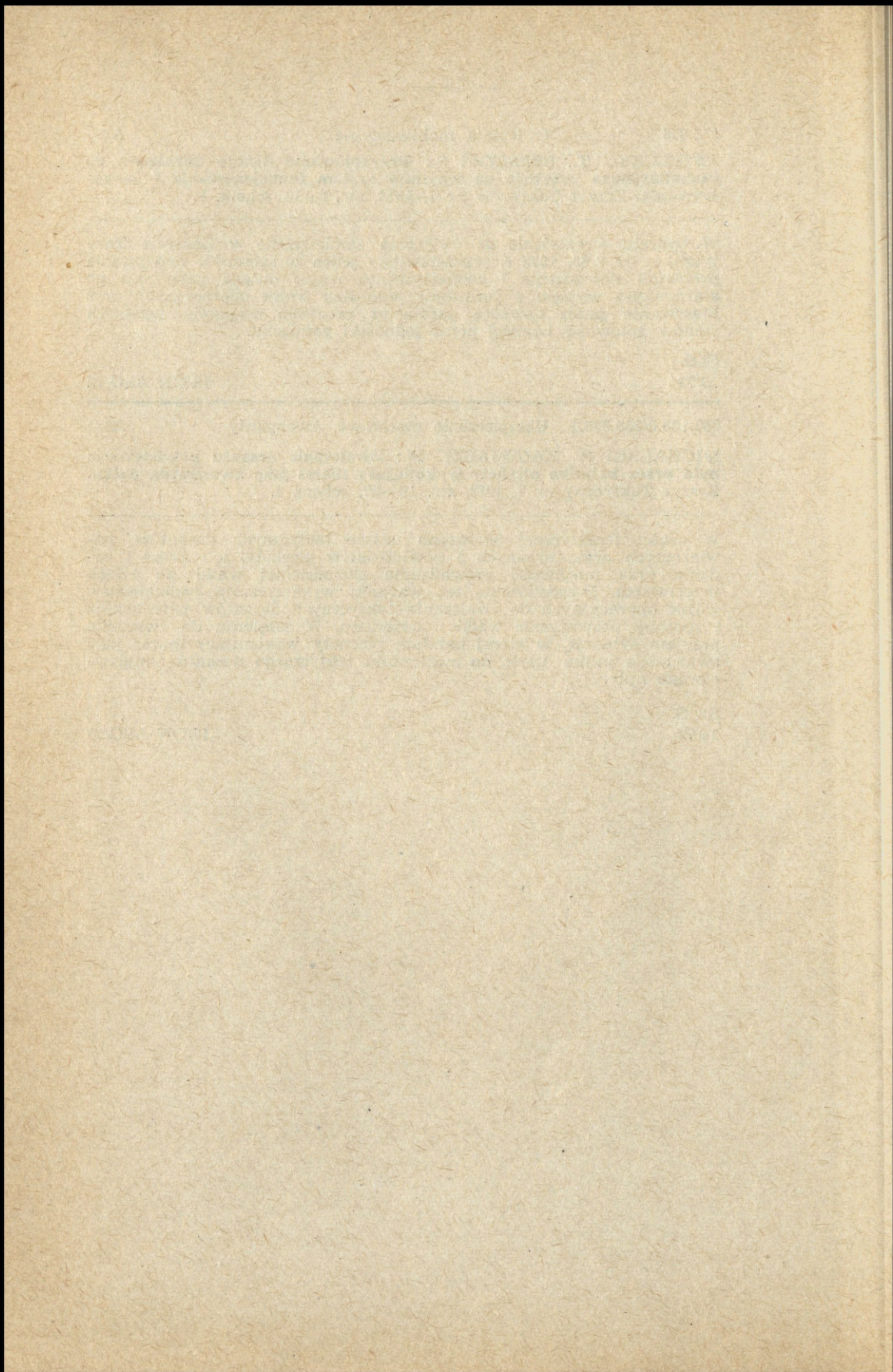

W części teoretycznej omówiono użycie taktycznych desantów powietrznych organizowanych z pododdziałów piechoty, ich skład i zadania oraz możliwości prowadzenia samodzielnej walki na tyłach przeciwnika. Przedstawiono też warunki wykorzystania pododdziałów wojsk operacyjnych do zwalczania taktycznych desantów przeciwnika i sposoby prowadzenia walki z desantem. W założeniu do ćwiczenia przyjęto sytuację, w której batalion piechoty wykonujący marsz jako awangarda pułku użyto do zwalczania taktycznego desantu śmigłowcowego npla.

St. S.

14/72

17/ON ASG/72

Z E S T A W I E N I E

należności uzupełnienia etatowych stanowisk komendy garnizonu
w ramach istniejących sił i środków garnizonu

Lp.	Stanowisko etatowe w komendzie garnizonu	Liczba stanowisk	Możliwości uzupełnienia KG w ramach przesuńnięć z innych jednostek	Nazwa stanowiska	U w a g i
1.	Komendant garnizonu	1	4	komendant garnizonu	6
2.	Z-ca komendanta garn. ds.polit.	1	G K O	kierownik klubu	Pełni jedn.funkcję kierownika GKO
3.	Z-ca komendanta garn.-szef wydziału ogólnego	1	KG	st.pom.komendanta garn.	
4.	Pom.komendanta garnizonu ds. techn.-kier.sekcji technicznej	1	WOSPpoż	wykładowca	
5.	Kwatermistrz - z-ca komendanta garnizonu	1	D-two 27 DZ	zastępca kwatermistrza	Pełni jedn.funkcję szefa GWŁ
6.	Szef służby łączności	1	G W Ł	szef G W Ł	
7.	Szef zaopatrzenia finansowego	1	WSZw	st.pom.szefa wydz.finan.	
8.	Starszy lekarz	1	WSZO	lekarz szpitala	
9.	Instruktor polityczny	1	G K O	pom.kierownika klubu	
10.	Pom.szefa wydziału ogólnego ds. org.-mob. i ewidencji	1	KG	pom.komendanta garnizonu	
11.	Pom.kierownika sekcji techn. ds. uzbrojenia	1	WSZw	podoficer gospodarczy	
12.	Pom.kierownika sekcji techn. ds. zaopatrzenia	1	27 b1	profos aresztu	
13.	Magazy nier uzbrojenia i amunicji	1	Rkk sprzętu techn.	st. elektromechanik	
14.	Magazy nier sprzętu technicznego	1	OSS Samoch.	komendant straży ppoż.	

1	2	3	4	5	6
15.	Szef zaopatrzenia żywnościowego	1	28 pz	z-ca szefa sztabu ds.mob	
16.	Podoficer żywnościowy	1	28 pz	podoficer żywnościowy	
17.	Szef zaopatrzenia mundurowego	1	G A M	pomocnik szefa zaop. mund.	
18.	Szef zaopatrzenia mps	1	Filia OS mps	kierownik magazynów	
19.	Magazynier żywnościowy	2	28 pz	profos aresztu	
20.	Kierownik stołówki i kuchni	2	28 pz, 27 bł	kierownik stołówki i kuchni	
21.	Kucharz - instruktor	2	28 pz, 27 bł	kucharz-instruktor	prac. cyw.
22.	Kucharz	4	28 pz, OSSSanit. Oksż kucharzy	kucharz	
23.	Magazynier mundurowy	1	28 pz	pom. magazyniera mundurowego	
24.	Magazynier mps	1	OSSSamoch.	podoficer mps	
25.	St. pisarz kwaterymistrzostwa	1		z nadwyżek żołn.st.osobowego w garnizonie	
26.	Kierownik kancelarii KG	1	KG	kierownik kancelarii	
27.	Pisarz kancelarii	1	KG	pisarz	
28.	Komendant aresztu	1	KG	komendant aresztu	
29.	Profos aresztu	3	KG	profos aresztu	
30.	Szef izby chorych	1	OSSSamoch.	podoficer sanitarny	
31.	D-ca plutonu ochrony i obsługi	1	W A K	pomocnik szefa WAK	
32.	D-ca druż. ochrony	1	KG	dowódca drużyny	
33.	Strzelec drużyny ochrony	12	KG	strzelcy drużyny ochrony	
34.	D-ca druż.patrolowo-interwenc.	1	KG	dowódca drużyny	
35.	Strzelec drużyny patrolowo-interwencyjnej	10	jedn.garn.	z nadwyżek etatowych jedn. garnizonu	
36.	D-ca drużyny transportowej	1	28 pz	kierowca	

1	2	3	4	5	6
37.	Sanitariusz - kierowca	1	WSZO	sanitariusz	
38.	Kierowca - pom.magazyniera mps	1	30 bzaop	kierowca	
39.	Kierowca	9	jedn.garn.	po jednym kierowcy na każdy samochód	
40.	Kierowca ciągnika	1	29 brem	kierowca	prac.cyw.
41.	Woznica	2	28 pz, 27 bi	woznica	prac.cyw.
42.	Referent	1	WRZKB	referent	prac.cyw.
43.	Maszynistka	2	KG, WSZW	maszynistka	prac.cyw.
44.	Piłatnik	1	WSZW	referent	prac.cyw.
45.	Księgowy /si. finansowej/	2	28 pz, 27 bi	księgowy	prac.cyw.
46.	Księgowy /si. technicznej/	1	OSS Samoch.	księgowy	prac.cyw.
47.	Księgowy /si. kwatermistrzo- stwa/	4	28 pz, 27 bi, GAM, WRZKB	księgowy	prac.cyw.
48.	Pielęgniarka	2	28 pz, WSZO	pielęgniarka	prac.cyw.
49.	Konserwator	2	Filia OS mps OSS Samoch.	pracownicy opłacani wg planu zatrudnienia	prac.cyw.
50.	Robotnik kuchenny	2	28 pz, 27 bi	" "	" "
51.	Robotnik magazynowy	1	28 pz	" "	" "
52.	Obsługa chlewni	2	28 pz, 27 bi	" "	" "
T R A N S P O R T					
1.	Samochód osobowy	1	KG		
2.	Samochód osob.-terenowy	1	KG		
3.	Samochód interwencyjny	1	KG		
4.	Samochód dostawczy	2	WOS Ppoż		
5.	Samochód ciężarowy	3	28 pz, 27 bi, 29 brem		

1	2	3	4	5	6
6.	Samoch.spec./do przewozu chleba/	1	30 bzaop		
7.	Samochód-cysterna	1	OSS Samoch.		
8.	Samochód sanitarny	1	WRZKB		samochód ciężarowy
9.	Motocykl	1	WRZKB		
10.	Traktor kołowy	1	WRZKB		
11.	Przyczepa transportowa	1	WRZKB		
12.	Konie taborowe	4	28 pz, 27 b1		
13.	Wóz parokonnny	2	28 pz, 27 b1		

Jednostki i instytucje wojskowe, z których zostaną wyłączone poszczególne stanowiska i sprzęt transportowy, przekażą do wykonania komendzie garnizonu zadania gospodarcze i usługowe, realizowane dotychczas na korzyść jednostek i instytucji stacjonarych.

P L A N

przydziałów gospodarczych jednostek i instytucji wojskowych
garnizonu

Nazwa oddziału gospodarczego przydzielonego na zaop.	Rodzaje zaopatrzenia										kwat. bud.	Uwagi:
	żywn.	mund.	MPS	sanit.	WAT	fin.	uzbr.	sam.	techn.			
1	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
29 brem WAK nr 1	x	x	x	x	x	x	x	OG	x	x	WAK-1 OG	12
27 b1	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	WAK-2 WAK-2 OG	12
18 p WOTewm.	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	WAK-3 WAK-3 WAK-3 OG	
WSZO	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	WAK-4 WAK-4 OG	
Komenda Garnizonu	x	x	x	x	x	x	x	OG	x	x	WAK-2 WAK-2	
	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	WAK-1 WAK-1 OG	
	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	OG	
	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	WAK-1 WAK-3	
	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		

W Y K A Z

obiektów i urządzeń magazynowych planowanych do przekazania
komendzie garnizonu

Rodzaj służby	Nazwa jednostki przekazującej	Nazwa obiektu powierzchni w m ²	Przekazywane zapasy	Ilość ton	U w a g i
1	2	3	4	5	6
Służba żywnościowa	28 pz	magazyny żywnościowe 1000 m ²	produkty spożywcze: - zapas niezniżyalny - zapas bieżący sprzęt si. żywn.: - sprzęt stołowy - sprzęt kuchenny zapasy ziemniopłodowe silosy komora-chłodziła stołówka i kuchnia chlewnie	36 36 320 12 ^{x/} 1 ^{xx/}	7 100 kpl 50 kpl x/ 12 t. pojemności xx/ 1 t. pojemności - 100 miejsc konsumpc. - pojemność na 100 szt.
Służba mundurowa	28 pz	magazyny mundurowe 260 m ²	przedmioty mundurowe i środki konserwacji	800 kpl.	
Służba MPS	OSS Samoch.	magazyn mps 60 m ² poj.	stacja paliwowa mps	4 zbiorniki	

1	2	3	4	5	6	7
Służba zdrowia	27 b1	izba chorych 194 m ²	izba chorych na 10 ł.			
Służba czółgo.-sam.	27 b1	magazyn części zamiennych 40 m ²	części zamienne do pojazdów kołowych	20		
Służba inż.-sop. i chemiczna	28 pz	magazyn sprzętu inż.-sop. i chem. 104 m ²	sprzęt saperski i chemiczny			ilość wg należności jednostek zaopatrywanych przez KG
Służba uzbrojenia	28 pz	magazyn uzbrojenia 70 m ²	sprzęt uzbrojenia		800 kpl.	

CHARAKTERYSTYKA ŚMIGŁOWCÓW GŁÓWNYCH PAŃSTW NATO

Rodzaj środka	Szybkość /w km/godz./		Pułap prak- tyczny	Zasięg /w km/		Udzwig	
	maksy- malna	przeło- towa		maksy- malny	maksy- malny z ładun- kiem	maksy- malny w tonach	liczba pasażerów
UH-1B Iraguois	222	200	5800	850	408	1,9	7
UH-1D Iraguois	222	200	5800	1340	530	2,2	12-14
CH-47 Chinook	295	236	4500	2300	740	11,0	32-44
CH-53	320	275	5090	2900	4500	-	38
Alouette II	195	180	4500	730	200	0,6	4
Alouette III	212	194	6050	730	580	1	6

MOŻLIWOŚCI TRANSPORTU POWIETRZNEGO DYWIZJI I KORPUSÓW
USA, NRF i W. BRYTANII

Lp.	Wyszczególnienie	USA			NRF		W. BRYTANIA		Uwagi
		KA	DF /DPD/	DZ /DPanc/	KA	DZ /DPanc/	KA	Dywizja	
1.	Lekkie śmigłowce /wielozadaniowe/	-	190H-1B 350H-1D	130H-1B 100H-1D	40UH-1D	-	-	24	x/ nie wzięto pod uwagę śmigłowców obserwacyjnych
2.	Średnie/ciężkie/ śmigłowce	-	-	-	32CH-53	-	-	-	
3.	Śmigłowce przydzielone	24UH-1D 160H-53A	-	-	-	-	-	-	
4.	Ogólne możliwości	bp/bpd/ bez sprzętu ciężkiego	około 3 komp. piech.	wzmocniona komp. piechoty	ok. dwóch bp/bpd/ bez sprzętu ciężkiego	-	-	wzmocniona komp. piechoty	
5.	Możliwości KA /w składzie 3 dywizji/	Około trzech bp bez sprzętu ciężkiego	około trzech bp /bpd/ ciężkiego		Około dwóch bp /bpd/ bez sprzętu ciężkiego			Około trzech wzmocnionych kp lub bp /bpd/	

Załącznik nr 3 do załozenia
do części drugiej

STAN LUDZI I SPRZĘTU BOJOWEGO AWANGARDY 13 pz 0 15.00 4.6

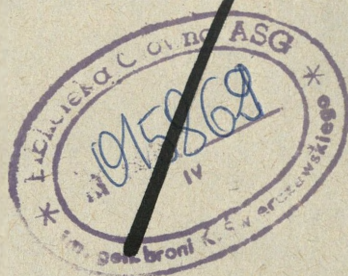
Pododdział	stan osobowy	transportery opancerzone	moździerze 120 mm	moździerze 82 mm	PPK	SFG-9	PKM-2	rgppanc	samochoły cież.-teren.	samochoły specjalne	ciężniki art.	czołgi	hb 122 mm	przyczepy samooh.	ciągniki panc.	kuchnie	Uwagi:	
Dowództwo 1/13 pz	8																	W naliczaniu się i środków uwzględniono dotychczasowe straty
1 kp	78	9						8										
2 kp	69	8						7										
3 kp	70	10						9										
kwsp	72	4	2	5	1	2		2			4							
pl PKM-2	11						2		2	1	2							
plł	13	1							3					1				
pl zaop.	9																	
pl med.	5	1																
dr rem.	4									1								
1 kcż	51											12						
13 bhb	63												5					
pl sap.	27	3																
drisk	4																	

Załącznik nr 4 do załozenia
do części drugiej

SKŁAD I UKOMPLETOWANIE WOJSK NPLA W DNIU 4.6

Dywizja	Brygady	Pododdziały	Jednostki dywizyjne	Stan ukomple- towania
6 DZ	16 BZ	162, 163 bpz, 164 bez,	6 pam	80%
		165 da, 16 kppanc, 16 ksap,	6 br	
		16 bzaop, 16 k ABC	6 dapl ot	
	17 BZ	172, 173 bpz, 174 bez,	6 bsap	83%
		175 da, 17 kppanc, 17 ksap,	6 esk.lot.	
		17 bzaop, 16 k ABC	6 b1	
	18 BPanc	182 bpz, 183, 184 bez,	6 k zaop.	85%
		185 da, 18 kppanc, 18 ksap,	6 bms	
		18 bzaop, 18 k ABC	6 k żand.	

Uwaga: W ówczesniu przyjęto organizację wojsk npla wg "Kompendium Sił
Zbrojnych Państw NATO", wyd. MON, Sztab Generalny. Zarz.II, 1971 r.

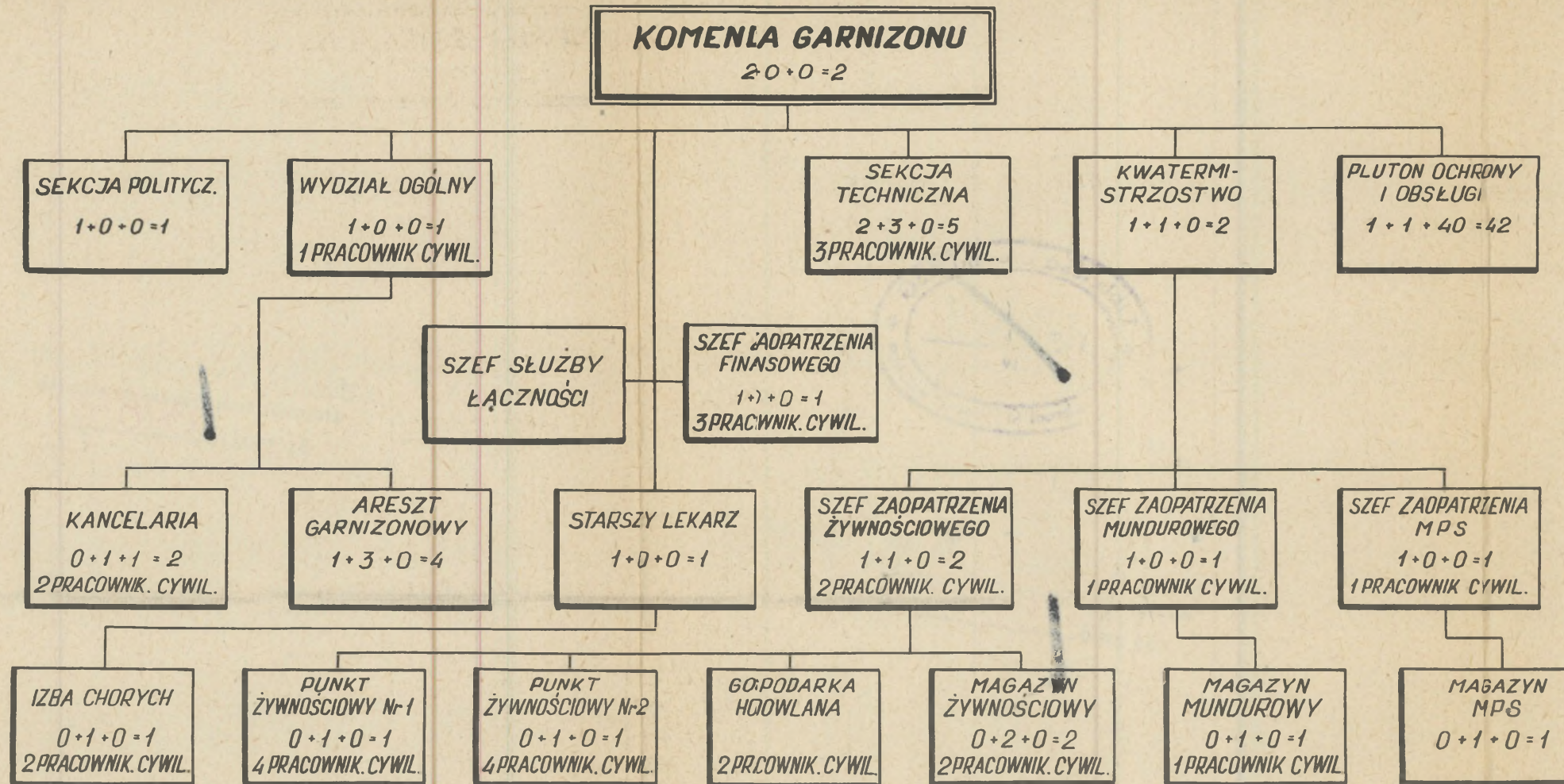

30 kł. 100

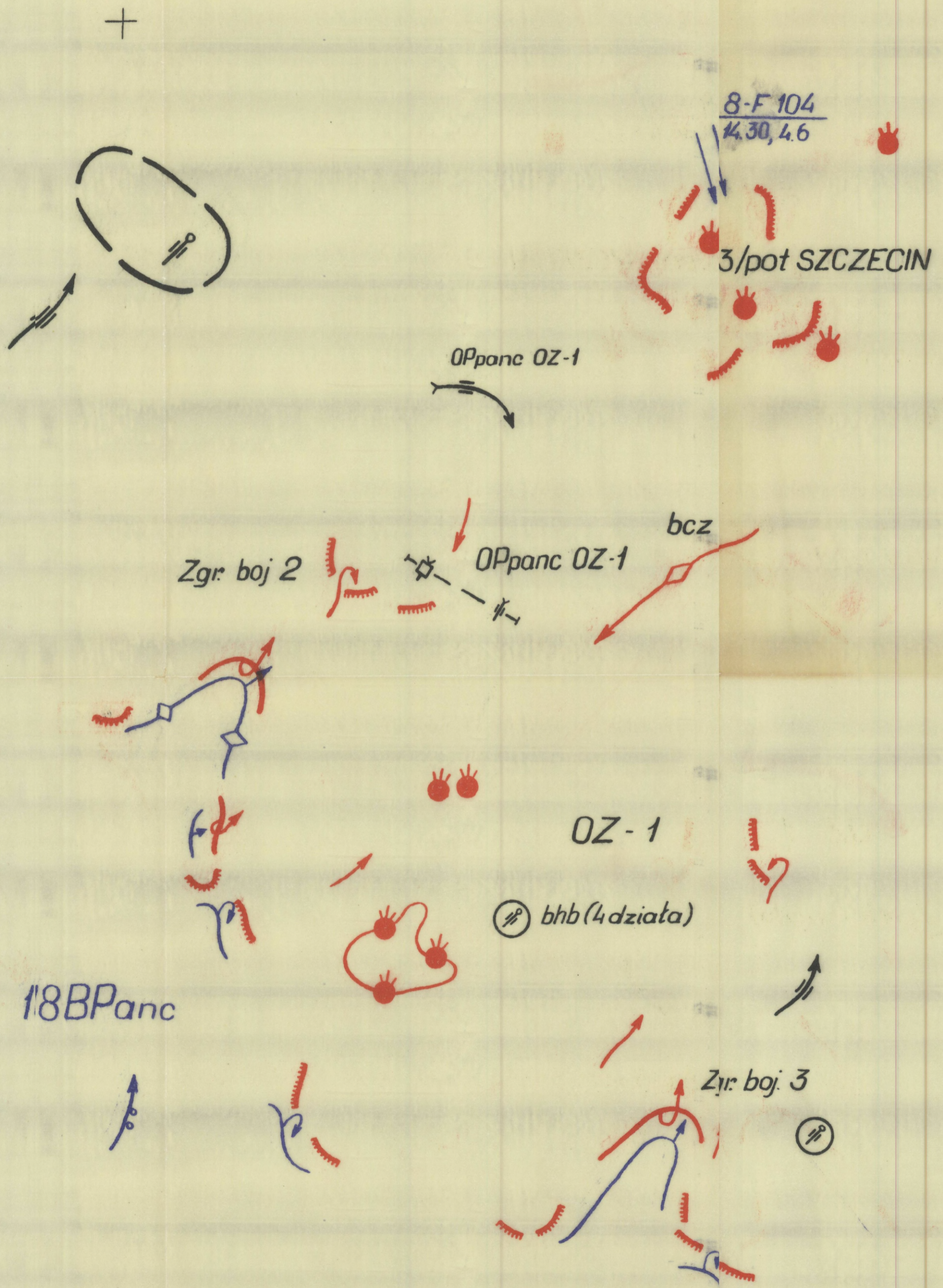
BIBLIOTEKA NARODOWA ASG WP
Archiwum Działu Bibliotek Specjalnych
Nr ewid. 139831

STRUKTURA

ORGANIZACYJNA KOMENDY GARNIZONU ORAZ ZESTAWIENIE STANU OSOBOWEGO I PODSTAWOWEGO SPRZĘTU

L P	WYSZCZEGÓLNIENIE	ŻOŁNIERZE					Razem	PRAC. CYW.		SAMOCHODY							Moto- cykle	Ciężki kotłowe	Przycz. p-3	
		ZAWODOWI			SŁ. ZAS.			Etat.	wg pl. zastrud.	Osob.	osob. teren.	inter- wenc.	dosta- wcze	cięża- rowe	do prze- wozu chleba	cystem. do naliw				sanit.
		Ofic.	Chor.	Pdof.	Pdof.	Szer.														
1	Komenda Garnizonu	2					2													
2	Sekcja polityczna	1					1													
3	Wydział ogólny	1	1	4	1		7	3												
4	Szefowie służb	2		1			3	5												
5	Sekcja techniczna	1	1	3			5	1	2											
6	Kwaternistrzostwo	4		8			12	6	11											
7	Pluton ochrony i obsługi	1		1	2	38	42			1	1	1	2	3	1	1	1	1	1	1
Razem:		12	2	17	3	38	72	15	13	1	1	1	2	3	1	1	1	1	1	1

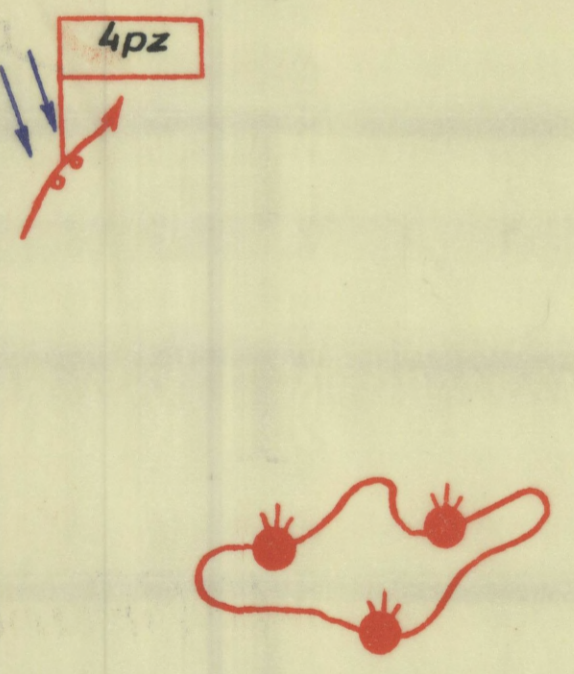

002

288710

ARKUSZ NR 2
do poz. nr 03706/W.W.

168 PC

26	88	89	90
25			
24			

POŁOŻENIE WOJSK WŁASNYCH I WIADOMOŚCI O NIEPRZYJACIELU O GODZ. 15.00 4.6.

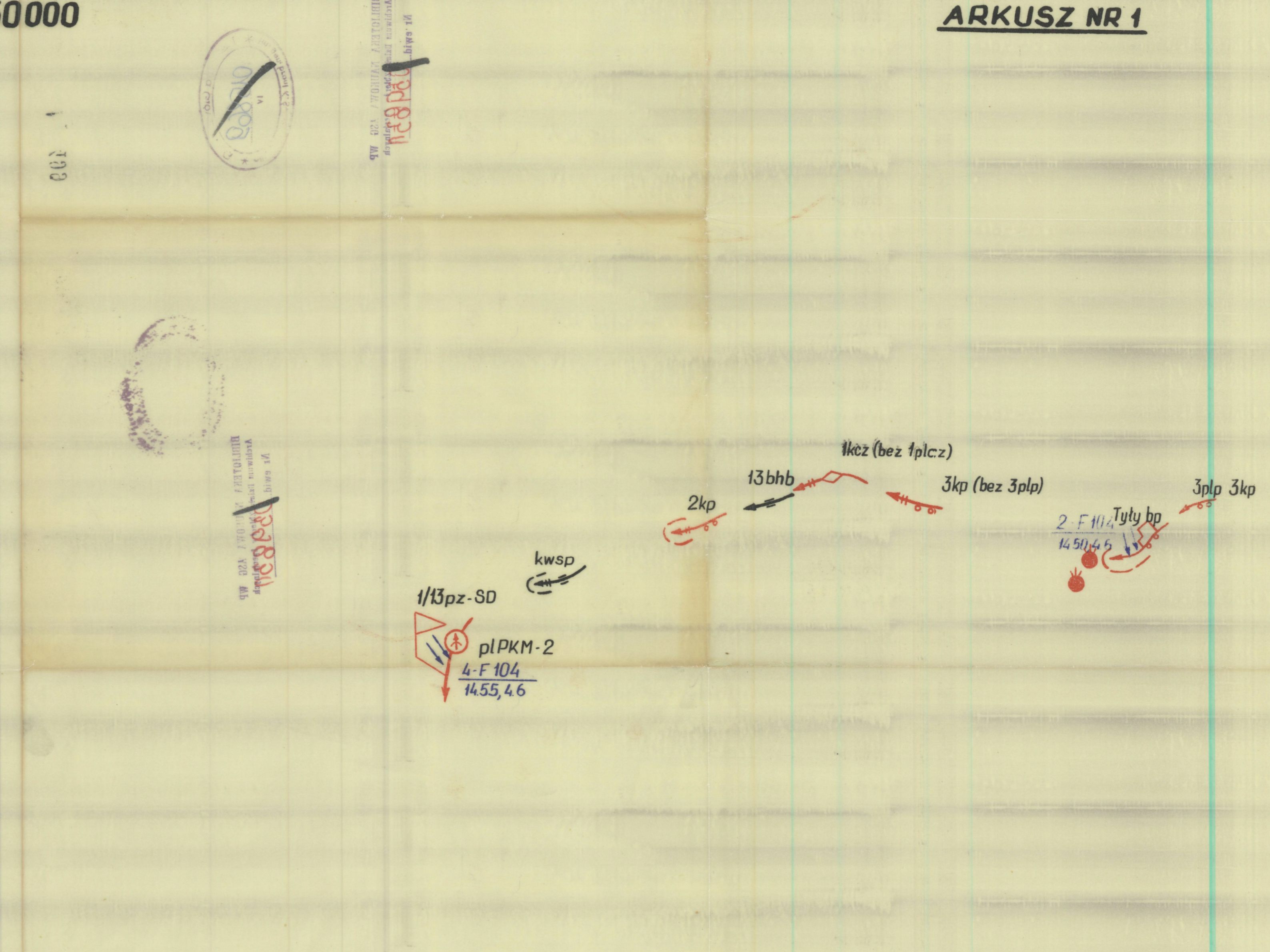
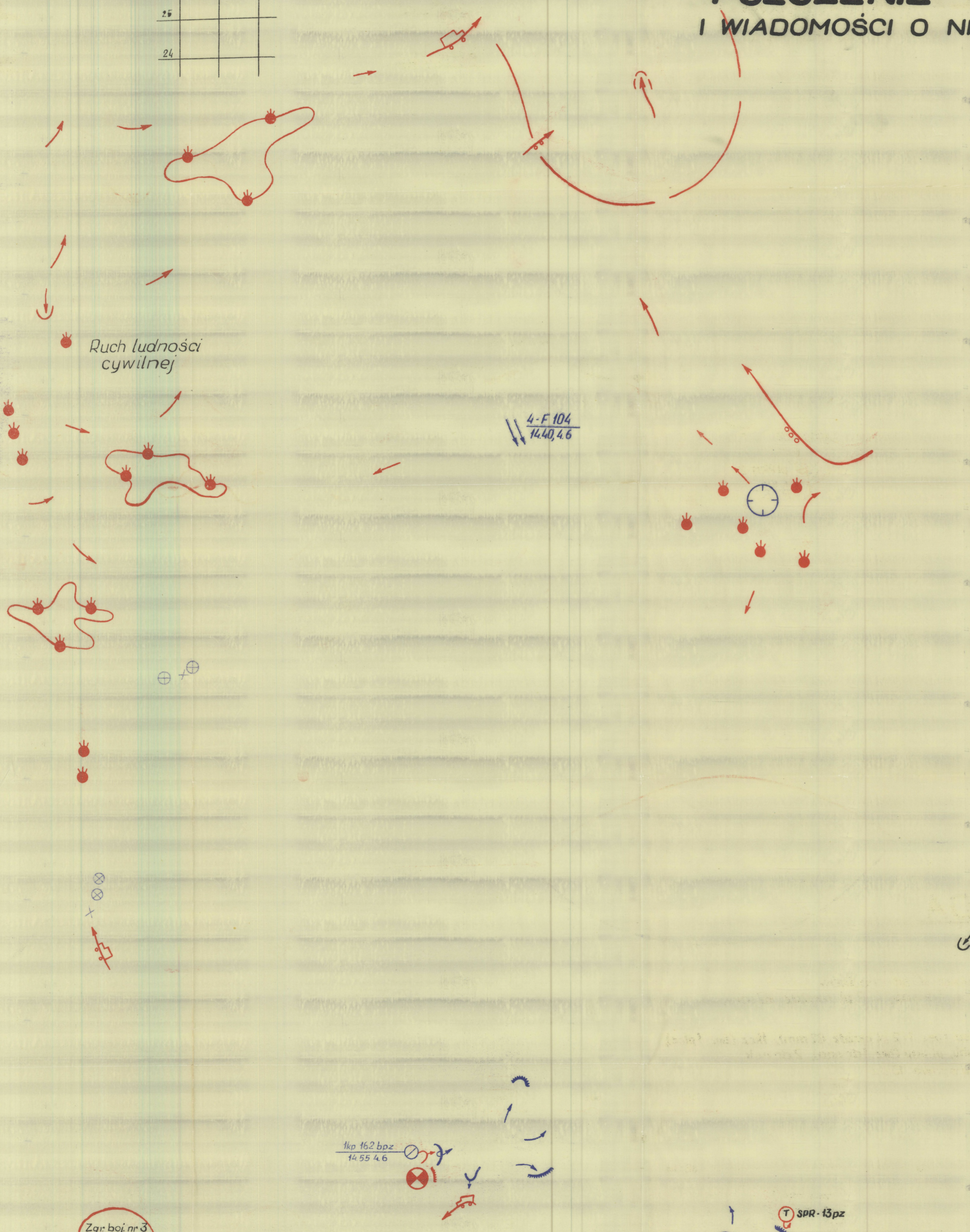
Mapa 1:50000

Załącznik nr 5 do części drugiej

TAJNE

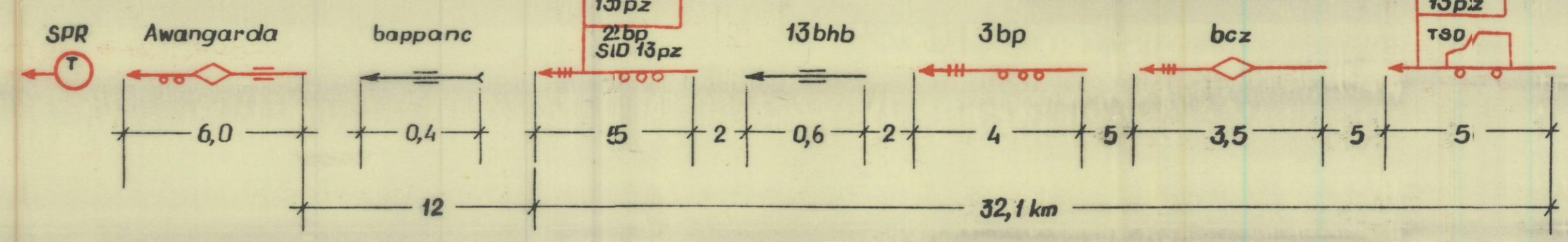
Form. Nr
Ks. 03706/W.W.

ARKUSZ NR 1

LEGENDA

- 1 Wzmocnienie
  - 1kcz;
  - 13 bhb.
- 2 Dotychczasowy podział siliśrodków
  - 1kp z 1plcz 1kcz, 1drsap, 1i 2 pl możdz. 82mm;
  - 2 kp;
  - 3 kp;
  - Dyspozycja: kwsp (bez 1i 2 pl możdz. 82 mm), 1kcz (bez 1plcz), 13 bhb, pl sap (bez 1dr sap), 2 dr rsk.
- 3 Ugrupowanie marszowe 13pz

28	29	30/95
		94